

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΗ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1971 | ΑΡΙΘ. 10

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Παναγιώτατε και Θειότατε 'Αρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικῆ Πατριάρχᾳ, τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφεῖ και συλλειτουργέ, κύριε 'Αθηνάγορα, τὴν 'Υμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τὸ τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα φωτὶ ἀνεσπέρῳ τὰς διανοίας και καρδίας καταναγάζον τῶν πιστῶν, — εἰ και τιῶν αὐτῶν ἐν χώρᾳ και σκιᾷ θανάτου ἀναστρεφομένων, ὑφ' ἧς πλανώμενοι τὰ ἐπίγεια φρονοῦσι, — πάντας πανταχοῦ ὑμνεῖν συμφώνως ἐπέγει τὸ Αἴτιον, τὸν πάντα δι' ἡμᾶς παθεῖν ἀνασχόμενον και πρωτότοκον τῶν νεκρῶν ἀναδειχθέντα· τὸ γὰρ ἄσπιλον 'Εκείνου σῶμα τὸ ἡμᾶς γλυκαῖνον και ζωοποιῶν ἐν μνήματι τεθὲν ἄπνον και νεκρὸν ἐπέκρανέ τε και ἐνέκρωσε τὸν ἡμᾶς μὲν διὰ βρώσεως νεκρῶσαι πειρασάμενον και αὐτὸ καταπιεῖν ματαιοφρονήσαντα και ἀνέστη ἐν δόξῃ, ἐπεὶ οὐκ ἦν δυνατὸν κρατηθῆναι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τὸν 'Αρχηγὸν τῆς ζωῆς.

Πατήσας οὖν ὁ Κύριος τὸν θάνατον και καταργήσας αὐτὸν δι' ἡμᾶς ἀνέστη, ἵνα ἡμᾶς ἐκ θανάτου διαβιβάσῃ πρὸς ζωὴν, ἐπινίκιον ἄδοντας τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» και δι' αὐτοῦ ἐπίγειά τε και ἐπουράνια και καταχθόνια εὐαγγελιζόμενους τὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως μήνυμα και εἰς χαρᾶς και ἀγαλλιᾶσεως κοινωνίαν τὰ σύμπαντα ἐνθουσιωδῶς ἐκκαλοῦ-

Ὅμοια Γράμματα ἀπεστάλησαν και πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἀτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

μενος· ἡ γὰρ τῆς ἀναστάσεως ἡμέρα ἐλπίς ἡμῶν χρηματίζει και ἀποκαραδοκία και παράκλησις.

Ὅθεν, ἐν τῇ εὐσημοτάτῃ ταύτῃ και τῆς πρὸς ἡμᾶς Χριστοῦ δωρεᾶς ὑπομνηστικῇ εορτῇ Ὑμᾶς τε και τὴν περὶ Ὑμᾶς σεπτὴν τῶν Ἱεραρχῶν χορείαν και τὸν λοιπὸν Χριστῶνυμον κλήρον και λαὸν κατανοοῦντες τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἀναστάσεως συγκληρονόμους, τὸ ἡδύτατον ἄκουσμα και λάλημα, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», προσφωνοῦντες, κατασπαζόμεθα μετ' ἀγάπης και τῆς προσηκούσης τιμῆς και εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Δυνατός, ὁ ἐξελθὼν ἵνα νικήσῃ και νικήσας, ἐνδυναμοῖ Ὑμᾶς εἰς τό, ἰσχύος και συνέσεως δεόμενον οὐ κατὰ ἄνθρωπον, ἔργον τῆς πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καθοδηγήσεως τοῦ τῇ Ὑμετέρᾳ κηδεμονία πεπιστευμένου Χριστωνύμου τῆς ἀναστάσεως λαοῦ, ὃν τὰς Ὑμῶν δεήσεις ἐπακούων διασώξῃ ὁ ἀγαθὸς Πατήρ ἡμῶν ἀδιαλώβητον, ἐν εἰρήνῃ τὸ παράγιον αὐτοῦ ἀπεργαζόμενον θέλημα.

Αὐτῷ δὲ τῷ ἀναστάντι και τὸν θάνατον πατήσαντι Κυρίῳ και Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ, και ἡμᾶς ἐαυτῷ συναναστήσαντι, δόξα και μεγαλωσύνη εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἐν αὐτῷ και αἰθῆι κατασπαζόμενοι Ὑμᾶς μετ' ἀγάπης και τιμῆς βαθείας διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς και ὄλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀθηρῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΙΑ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΚΤΟΣ ΔΑΥΪΔ

1. Ἡ ἀνακύκλισις τῶν ἁγίων Ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ἄγει τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς περισυλλογὴν πνευματικὴν. Ἡ Ἀγία Ἑβδομάς τῶν Παθῶν διεγείρει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν τὰ ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων. Μεταρσιούμεθα μετὰ τοῦ πάσχοντος Θεανθρώπου εἰς σφαῖρας θείας καὶ συμπάσχομεν μετ' Αὐτοῦ· θρηνοῦμεν διὰ τὰ Πάθη Αὐτοῦ· τύπτομεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς νοερῶς τὰ στήθη ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀδίκῃ σταυρώσει τοῦ Δικαίου· ἀγανακτοῦμεν διὰ τὴν δυσπερίγραφτον εἰς μέγεθος ἀγνωμοσύνην τῶν σταυρωτῶν τοῦ Ἀγίου· κλαίομεν ἐπὶ τῇ ἀντικρύσει τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ αἰσθήματα ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν παθόντα Κύριον ἀναπηδοῦν ἀθορμήτως ἀπὸ τὴν καρδίαν μας.

2. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς Ἀγίας Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν, ἡ θλίψις ἡμῶν καὶ ἡ κατήφεια μεταβάλλεται αὐθροεῖ εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ἀναστάσεως ἡμέρα, λέγομεν μετὰ τοῦ ὑμνοδοῦ, καὶ δικαιοῦμεθα νὰ λαμπρυνθῶμεν ἐπὶ τῇ Πανηγύρει. Καὶ λέγομεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς: Ὁ Χριστὸς καθηλώθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ὑψώσῃ ἡμᾶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς! Κατήλθε μέχρις Ἄδου ταμείων, ἵνα εἰσαγάγῃ ἡμᾶς εἰς τὰς θείας σκηνὰς τοῦ Παραδείσου. Ἐκεῖνος ὑπέστη πειρασμοὺς καὶ κολαφισμοὺς καὶ ταπεινώσεις, διὰ νὰ χαρίσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν οὐρανίαν νίκην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν θείαν τιμὴν καὶ δόξαν τῆς θείας Μεγαλειότητος. Καὶ λέγει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἀνεπιγνώτως ἐν ἑαυτῷ τὸ πνεῦμα τῶν ἐξαισίων λόγων τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐπαναλαμβάνων: «Χθὲς συνεσταυροῦμην Χριστῷ, σήμερον συνδοξάζομαι. Χθὲς συνενεκροῦμην, συζωοποιοῦμαι σήμερον.

Χθὲς συνεθαπτόμην, σήμερον συνεγείρομαι» (Γρηγ. Ναζ., παρὰ Migne, P. G. 35, 397).

*

3. Καὶ ἡ Ἀγία Ἑβδομάς τῶν Παθῶν παραχωρεῖ τὴν θέσιν τῆς διὰ τῆς ἀενάου ῥοῆς τοῦ χρόνου εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑβδομάδα τῆς «Διακαινησίμου», ἐν ἣ «καινοὶ» πάντες ἔδει νὰ εἰσέλθωμεν. «Καινοὶ» ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, ὡς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν. «Καινοὶ», ὡς πρὸς τὸ εὔτονον τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἰς ἀγαθοπραξίαν, εἰς φιλοφροσύνην, εἰς θεογνωσίαν, εἰς θεοσέβειαν. «Καινοὶ», «δουλεύοντες ἐν καινότητι πνεύματος» (Ρωμ. 7,6). «Καινοὶ», ὡς διάκονοι τῆς Καινῆς Διαθήκης. «Καινοὶ», ἐὰν πιστεῶμεν, ὅτι «εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις» (Β' Κορ. 5,17) καὶ ὅτι τὰ πάντα «ἰδοὺ γέγονεν καινὰ» (αὐτόθι). «Καινοὶ», ἐνδεδυμένοι τὸν «καινὸν ἄνθρωπον» ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, «ποιοῦντες εἰρήνην» Ἐφ. 4,24. 2,15).

4. Ἄλλ' ὃ τῆς αὐταπάτης, ἠθελημένης ἢ μὴ, ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας, ἀν μὴ καὶ δεδηλωμένης καὶ θρασέως διακηρυττομένης ὀλιγοπιστίας, δυσπιστίας ἢ καὶ ἀπιστίας εἰς τὸν Χριστόν, ὡς τὸν Λυτρωτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς τὸν σαρκωθέντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸν παθόντα καὶ ἀναστάντα Κύριον, ὡς τὸν Θεάνθρωπον! Αἱ Ἅγιοι Ἑορταὶ τῆς Χριστιανοσύνης παρήλθον. Καὶ ἡμεῖς ἐπανήλθομεν εἰς τὰ ἴδια καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔκυψε καὶ πάλιν εἰς τὰ γῆινα καὶ αἱ ἀρχαὶ θρησκείας καὶ ἡθους ἐσκορπίσθησαν τῆδε — κάκεισε, ἀναζητοῦσαι τὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ ἀναισχυντίᾳ ὑπὸ τῶν Νέων· τὴν ἀπληστίαν καὶ ἀδικίαν ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων· τὴν ἐπιδειξιομανίαν ἐν τῇ προκλητικῇ ἐσθητοφορίᾳ

ὑπὸ τῶν Νεανίδων· τὴν φιληδονίαν τὴν ἄκρατον ὑπὸ τε τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐν ἡλικίᾳ· τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὴν μισανθρωπίαν πάντων κατὰ πάντων!

5. Καὶ ἡ αἰτία; Ἡ ἁμαρτία! Ἡ ἁμαρτία, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἀπιστία, δι' ἣν καὶ κυρίως θὰ ἐλεγχθῶμεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς ὁ ἴδιος βεβαιοῖ τοῦτο λέγων: «Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται» (Ἰωάν. 16, 8-11). Ἄλλ' ἀκουσάτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἄπιστοι τί περὶ Χριστοῦ προεφήτευσαν οἱ Προφῆται καὶ τί ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ περὶ Αὐτοῦ προεῖπεν, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ Προαγγελτικῷ. Εἶναι τόσον διδακτικὸς, τόσον ἐναργής, τόσον βεβαιωτικὸς καὶ πειστικὸς, ὥστε ἀξίζει ν' ἀναγνωσθῆ ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες ὀρέγονται τοῦ θείου λόγου καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐκφραζομένων θείων Ἀληθειῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν τίνες οἱ προφητικοὶ λόγοι, οἱ διὰ τοῦ Προφητάνακτος ἐν τῷ μδ' Ψαλμῷ προαγγελόμενοι :

«Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.
ὦραϊος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα».

6. Ὁ ἐρμηνευτὴς Σύμμαχος ἔδωκε τὸν περιεκτικὸν τίτλον εἰς τὸν Ψαλμόν: «Ἄσμα εἰς τὸν Ἀγαπητόν», κατὰ τὸ τοῦ Ἡσαΐου: «Ἄσω δὴ τῷ ἠγαπημένῳ ἄσμα τοῦ Ἀγαπητοῦ τῷ ἀμπελώνί μου» (Ἡσ. 5,1). Ἀμπελών, ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ἠγαπημένος. Ἀγαπητὸς δὲ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Μονογενὴς, Οὐτινος κληρὸς ἐδόθη ὁ ἠγα-

πημένος ἀμπελών τοῦ Ἰσραὴλ· ὁ Χριστὸς, ὁ σὰρκα λαβόμενος καὶ παθὼν καὶ ἀναστὰς καὶ Κύριος γενόμενος τοῦ πνευματικοῦ ἀμπελώνος, τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἧς καὶ κεφαλὴ ὑπάρχει. Μέγα ἔργον τῶν Προφητῶν ἦτο τὸ νὰ διαλαλοῦν εἰς τοὺς αἰῶνας προφητεύοντες τὰ περὶ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Καὶ ὡς λέγει ἀλλαχοῦ ὁ ἱερός Ψαλμοδός, «ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἐπελαθόμεθά σου, καὶ οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν Διαθήκῃ σου» (Ψαλμ. 43,18)· καὶ πάλιν, «ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν» (Ψαλμ. 43,23). Ἐκ τῆς καρδίας λοιπὸν τοῦ Προφήτου προῆλθεν ὁ ἀγαθὸς λόγος καὶ ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ διεκήρυξε τῷ Βασιλεῖ τῷ Ἀγαπητῷ, ὅτι ἡ γλῶσσά του δὲν ἐκφράζει λόγους ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς καθέδρας τοῦ ἐπιστήμονος, οὔτε θεωρεῖ ἑαυτὸν γραμματέα τῶν θείων λόγων του, ἀλλὰ ἀπλῶς «κάλαμον γραμματέως ὀξυγράφου», ἦτοι ὄργανον, δι' οὗ ἐκφράζεται καὶ ἀποτυπῶνται ἡ προφητικὴ γλῶσσα καὶ δι' οὗ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διαλαλεῖ καὶ προφητεύει. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λοιπὸν εἶναι ὁ «ὀξυγράφος γραμματέως», ὁ δὲ προφήτης «κάλαμος».

7. Ἐπειδὴ δὲ ἐμελλε νὰ προφητεύσῃ τὰ περὶ τοῦ «Ἀγαπητοῦ», ἔμπλεως εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, ἅμα δὲ καὶ προφητικῆς ἐνοράσεως, ἀναφωνεῖ: «ὦραϊος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα!» Εἶσαι ὦραϊος κατὰ τὸ κάλλος τοῦ ἐν σοὶ θείου Πνεύματος, Ἀγαπητέ, παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἐγεννήθης καὶ Σὺ ἄνθρωπος, περιεβλήθης τὴν ἀνθρωπίνην σὰρκα, συνηριθμήθης μετὰ τῶν γήινων ὄντων καὶ συνεπολιτεύθης μετὰ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ὅμως τὸ κάλλος σου δὲν δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὰ ἀνθρώπινα κάλλη. Τὸ κάλλος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς σου ὑπέρκειται πάσης ἀρετῆς ἀνθρωπίνης, εἰ καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, ἡ ἰδική σου εἰκὼν, μετεβάλαμεν καὶ τὴν μορφήν καὶ τὸ κάλλος σου καὶ Σὲ εἶδομεν «μὴ ἔχοντα εἶδος οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος σου ἄτιμον, ἐκ-

λεῖπον παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ἦσ. 53,2)!

8. Τὸ κάλλος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τοῦ Κυρίου, μὴ δεξαμένης σπίλον ἢ κηλίδα ἁμαρτίας, εἶναι τὸ κάλλος τὸ ἄφατον καὶ ἄφθιτον τῆς Ἀρετῆς καὶ Ἀγιότητος. Εἶναι τὸ κάλλος, πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ ὁποίου καλούμεθα. Οἱ παραμορφῶνται τοῦ κάλλους τοῦ Κυρίου δὲν ἦσαν μόνοι οἱ τότε, οἱ «ἐφ' ἅπαξ» τὸ ἀνοσιούργημα διαπράξαντες. Καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, παραμορφῶνομεν τὸ «κάλλος» τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Κυρίου καὶ ἡμῶν διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ μάλιστα τῆς ἀπιστίας. Ἡ ἀπιστία τοῦ ἀνθρώπου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς διέφθειρε Ἀρχὰς καὶ Ἀξίας, ἐμπερικλειομένας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ἀγαθοῦ. Ἀναζητοῦμεν οἱ πάντες ἐκτὸς ἡμῶν τὸν λιμένα τῆς γαλήνης τῶν ψυχῶν μας· ἐν τούτοις, ἐντὸς ἡμῶν εὐρίσκεται τὸ Ἀγαθὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀναβλύζουσα ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα Εἰρήνη. Οὐδέποτε εἰς τὸ παρελθὸν λόγοι εἰρήνης χυμαδὸν διέρρευσαν ἐξ ἐπισήμων χειλέων, ὅσον καὶ ὅσοι τὴν σήμερον ἡμέραν. Καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὸ παρελθὸν λόγοι φιλενωτικοὶ καὶ ἀδελφικοὶ διελαλήθησαν, ὅσον καὶ ὅσοι τὴν σήμερον ἡμέραν. Ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ μισανθρωπία καὶ μισαλλοδοξία εἰς τηλικούτον βαθμὸν ἐξεκαύθησαν, ὅσον εἰς τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ζῶμεν. Πόθεν τοῦτο; Ἐκ τῆς ἀπιστίας ἡμῶν. Τῆς ἀπιστίας εἰς τὸν Θεόν· τῆς ἀπιστίας εἰς τὸν Θεάνθρωπον· τῆς ἀπιστίας εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἀπιστοῦμεν ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. Ἀπιστοῦμεν, Ποιμένες καὶ ποιμαίνοντες. Ἀπιστοῦμεν Διδάσκαλοι καὶ Μαθητεύοντες. Ἀπιστοῦμεν Θεολόγοι καὶ Κατηχοῦμενοι. Ἀπιστοῦμεν οἱ Παρρησιαζόμενοι καὶ οἱ Ὑποκρινόμενοι. Ἀπιστοῦμεν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ἀπιστοῦμεν οἱ Ὁξυγράφοι ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ οἱ Ἀναγνώσται τῶν φαυλεπιφαιδύλων ἐντύπων. Ἀπιστοῦμεν οἱ ταπεινολογοῦντες καὶ οἱ ἐπιδεικνύοντες. Ἀπιστοῦμεν οἱ πάντες κατὰ πάντων. Καὶ οἱ πάντες οὕτω φερόμεθα κατὰ κρημνῶν!...

9. Ἄς στραφῶμεν πρὸς Ἐκεῖνον, Ὅστις ἐφόρεσε σάρκα δι' ἡμᾶς· ἐδίδαξε χάριν ἡμῶν· ἔπαθε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ἐσταυρώθη ὡς κακοῦργος, προσενεγκὼν Ἐαυτὸν λύτρον ἀντὶ πολλῶν, τῶν ἁμαρτωλῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἀνεστήθη καὶ ἐδοξάσθη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ, καὶ ἀπέστειλε τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον, ἵνα καὶ ἡμᾶς φωτίζη εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ φυλάττη καὶ σώζη. Ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ τὸ ἐπιζητῶμεν. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμεν. Ἀρκεῖ ἐν πίστει νὰ στραφῶμεν πρὸς Αὐτὸ καὶ ἐν ταπεινώσει νὰ ἐκζητήσωμεν τὸ Ἔλεος τῆς θείας, τῆς ἀπείρου Εὐσπλαγχνίας Του.

Εἶθε τὰ Ἅγια καὶ Φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου νὰ φέρουν ἡμᾶς εἰς αὐτοσυναίσθησιν καὶ αὐτογνωσίαν. Εἶθε αἱ ἐκ τοῦ θείου δράματος συγκινήσεις τῆς ψυχῆς ἡμῶν νὰ διατηρήσουν τὴν ἰσχύν των διὰ παντός. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου προβάλλεται οὐχὶ διὰ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ταπεινώσεως. Καὶ διὰ τῆς ταπεινώσεως θὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ διὰ τῆς μετανοίας θ' ἀνεύρωμεν τὰ ἴχνη Ἐκεῖνου, Ὅστις ἠνοιξε καὶ δι' ἡμᾶς τὴν πύλην τῆς σωτηρίας, «ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ ἐπακολουθήσωμεν» (Α' Πέτρ. 2,21).

*

Κατακλείω μὲ τοὺς ὀραίους λόγους τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, τοῦ καὶ Ναζιανζηνοῦ: «Καρποφορήσωμεν τῷ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντι καὶ ἀναστάντι... Γενώμεθα ὡς Χριστός, ἐπεὶ καὶ Χριστὸς ὡς ἡμεῖς· γενώμεθα Θεοὶ δι' Αὐτόν, ἐπειδὴ Κάκεινος δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος. Προσέλαβε τὸ χεῖρον, ἵνα δῶ τὸ βέλτιον· ἐπτώχευσεν, ἵν' ἡμεῖς τῇ Ἐκεῖνου πτωχείᾳ πλουτήσωμεν· δούλου μορφήν ἔλαβεν, ἵνα τὴν ἐλευθερίαν ἡμεῖς ἀπολάβωμεν· κατήλθεν, ἵν' ὑψωθῶμεν· ἐπειράσθη, ἵνα νικήσωμεν· ἠτιμάσθη, ἵνα δοξάσῃ· ἀπέθανεν, ἵνα σώσῃ· ἀνήλθεν, ἵνα ἐλκύσῃ πρὸς Ἐαυτὸν κάτω κειμένους ἐν τῷ τῆς ἁμαρτίας πτώματι. Πάντα δι-

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ κ. ΙΕΡΟΘΕΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 14ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐγένετο κατὰ τὴν καθιερωμένην τάξιν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱεροθέου. Ταύτην ἐτέλεσε ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος συμπαραστατούμενος ὑπὸ μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ κατὰ τὴν χειροτονίαν λόγος τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

*«Μακαριώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,
Εὐλαβεστάτοι Συλλειτουργοί,
Εὐσεβεῖς Χριστιανοί,*

Παριστάμενος μετὰ φόβον καὶ τρόμον πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ φοβεροῦ τούτου βήματος, ἔτοιμος νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπως λάβω παρὰ τῆς τιμίας καὶ χαριτοδοτίδος ὑμῶν δεξιᾶς τὸν τρίτον βαθμὸν τοῦ μεγάλου τῆς Ἱεροσύνης Μυστηρίου, αἰσθάνεμαι τὸ καθήκον νὰ δηλώσω τὰ συνέχοντα τὴν ψυχὴν μου αἰσθήματα κατὰ τὴν εὐσημιον ταύτην στιγμήν, καθ' ἣν καλοῦμαι ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας εἰς τὸ μέγα καὶ ἱερὸν τοῦτο ἄξιωμα.

Δύο αἰσθήματα κυριαρχοῦν σύμμεικτα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, χαρᾶς τὸ ἐν καὶ φόβον καὶ δέους τὸ ἔτερον.

Καὶ χαρᾶς μὲν πλημυνοῦει ἡ ὑπαρξίς μου, διότι πραγματοποιεῖται σήμερον εἰς πῶλον, ὃ ὁποῖος ἐκνοφορήθη ἐν ἐμοὶ παιδισθεν, καθ' ὅσοι: ἐξ ἀπαλῶν ὀνόχων ἠξιώθη νὰ γνωρίσω τὰ ἀγαπητὰ σκιρτώματα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ποθήσῃ ταῦτα μετὰ θέρμης ἡ ψυχὴ μου.

Ἄλλ' ἐπιτρέφατέ μου, Πατέρες ἄγιοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πᾶσα ἡ σεβαστὴ ὀμνήγους, νὰ ιστορήσω ἐν ἀδραῖς γραμμαῖς τὴν βιοτήν μου, ἐφ' ὅσον ἡ θεία βουλή εἰς τὸν τρίτον καὶ ὕψιστον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας βαθμὸν ἀνάγει ἐμὲ σήμερον.

δότω τις, πάντα καρποφορεῖτω τῷ δόντι Ἐαυτὸν λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀντάλλαγμα» (Γρηγ. Ναζ. Λόγος «Εἰς τὸ Πάσχα» παρὰ Migne, P.G. 35, 397-400)!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Εἰς τὴν θεοφροῦρητον καὶ ἱστορικὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου εἶδον τὸ φῶς τῆς προσκαιροῦ ταύτης ζωῆς καὶ ἐκεῖ ἐγαλουχήθη. Ὁ ἀείμνηστος πατήρ μου ἦτο ὑπάλληλος τοῦ Τηλεφωνικοῦ κέντρου Πατρῶν. Πιστὸς τοῦ Κυρίου θεράπων ἠκολούθη τὴν χριστιανικὴν κίνησιν τοῦ μακαρίου τῆς λήξει ἤδη ἀγιωτάτου ἱεροκλήρυκος ἀρχιμ. Γεωργασίου Παρασκευοπούλου, ἡ προσωπικότης καὶ ἐπωφελὴς δρᾶσις τοῦ ὁποίου τυγχάνει πανελληνίως γνωστὴ. Εἰς τούτου τὴν πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν ἐνεπιστεῦθη ὁ σεβαστὸς μοι πατήρ οὐ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς τὸ καλὸν παράδειγμα ὅμως τοῦ πατρὸς μου προσετίθετο ἡ ἀπέραντος καλωσύνη, ἡ ἀγιότης καὶ εἰς τὰ θεῖα προσήλωσις τῆς ἀλήστου μνήμης μητρὸς μου, ἣτις καταθελχθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν ἱερῶν διδασκῶν τοῦ μνησθέντος ἁγίου Πατρὸς, ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου ἐν ἐκ τῶν 5 τέκνων αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τοῦ πατρὸς Γεωργασίου ἐπιτυγχάνεται ἡ πρώτη ὠθησις εἰς ἐμὲ, ἀνάπτειται ὁ ζῆλος καὶ κατατίθεται ὁ θεμέλιος. Ἡ ἰδέα διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Ἱεροσύνης μοι ἔχει ἀποκορυφωθῆ. Ἡ ἰδέα αὕτη μοι ἀνάπτει καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον ν' ἀκολουθήσω τὸν φιλόσοφον καὶ μονήρη βίον. Τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος ἦτο τόπος ποθεῖνός δι' ἐμὲ, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἐγκαταβῖώσει μία ἄλλη ζωσα ἐν Κυρίῳ πνευματικῆ προσωπικότης γνώριμος λίαν τῆ ἡμετέρᾳ οἰκογενείᾳ, ὁ αἰδίδιμος ἀρχιμ. Πρωγ. Κοσμάς Κηπουργός, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κυρίῳ μεταστάντος Ἱερολογιωτάτου πατρὸς Εὐσεβίου, Γυνασιακόχρον Καλαβρύτων, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς κύκλους διὰ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν του. Ἐκεῖ ἐνεπιστεῦθησαν οἱ γονεῖς μου τὴν περαιτέρω βιοτήν μου. Ἦγον τότε τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, μόλις ἀπὸ τὸ Σχολαρχεῖον ἐξεληθῶν. Τὸ ἱερὸν καὶ ὑποβλητικώτατον περιβάλλον τῆς Μονῆς ἐγέννη ἐν ἐμοὶ θεϊότατα αἰσθήματα. Ἐκεῖ διήλθον ἐν ζωῇ πνευματικῇ τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Οὐδέποτε θὰ γίνω ἐπιλήσιμον τοῦ συμπαθοῦς μοι περιβάλλοντος τῆς Ἱερός Μονῆς τῆς Μετανοίας μου, ἐν ᾧ πρωτανεῦει ἡ Βασιλισσα τοῦ κόσμου, ἡ Παναγία («ἡ Πορταῖτισσα»), διότι ἐκεῖ ἐσφρηλατήθη ἡ πίστις μου, ἐκεῖ ἐχαλκεύθη ἡ θέλησίς μου, ἐκεῖ ἐμελέτησα τὰ μεγάλα ἀναστήματα τοῦ πνευματικοῦ βίου. Ἐκεῖ, τέλος, ἔλαβον τὰ πρῶτα φῶτα καὶ τὸν ζῆλον διὰ τὴν μετέπειτα ἐν τῇ ἱεραποστολῇ σταδιοδρομίαν μου.

Ἄλλ' ὁ εὐσεβὴς Γέρον καὶ πνευματικὸς πατήρ μου, φιλοστοργώτατος ὡς ὁ φυσικὸς μου πατήρ, με ἀρετήν καὶ πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, μοι

ἐνέπνευσε τὸν ζῆλον πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ ἠθέλησε καὶ διὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως νὰ μὲ ἐφοδιάσῃ. Πρὸς τοῦτο μὲ ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Ἱερατικὴν Σχολὴν, ἐν ἧ ἑπεράτωσα τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς μου. Ἀλλ' ἡ θεοφιλὴς χορεία τῶν σεβασμιωτάτων προΐσταμένων τῆς Μονῆς, προχειρίσασά με εἰς Διάκονον εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, μὲ ἀπέστειλεν ἀκολούθως δι' ἀνωτέρας σπουδὰς εἰς Θεσσαλονίκην, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς ὁποίας ἐτελείωσα τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν.

Τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν μου ἠκολούθησαν αἱ γνωσταὶ ταραχῶδεις ἡμέραι τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου μὲ τὰ συνταρακτικὰ ἀκολούθως γεγονότα τῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Τότε ἀκριβῶς ἐσκέφθην ὅτι δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Μετάνοιάν μου. Ἰ. Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ἀφοῦ οἱ καιροὶ ἦσαν χαλαιοὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, ἀλλὰ ὅτι ἔδει νὰ ἀφιερωθῶ εἰς τὴν ἱεραποστολήν. Τὴν ὠθησιν ταύτην ἔλαβον ἀπὸ τὴν ἀκτινοβόλον φυσιογνωμίαν τοῦ ζηλωτοῦ τότε Ἱεροκήρυκος καὶ νῦν Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. Λεωνίδου, τυχὼν τῆς πατρικῆς συμπαραστάσεώς του, σιτιζόμενος κατὰ τὴν τόσον δύσκολον ἐκείνην περίοδον τῶν παντοειδῶν στερησῶν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ τότε διατηρουμένῳ ἐν Θεσσαλονίκῃ οἰκοτροφείῳ. Ἐκτοτε ἤλθην εἰς τὴν ἀπόφασιν, συγκατανευσάσης πρὸς τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μετανοίας μου, νὰ ὑπηρετήσω τὴν χειμαζομένην τότε Ἐκκλησίαν. Ἀρχικῶς ὑπηρετήσα ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τετραετίαν, ἀκολούθως ἐν τῷ στρατευματι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ συμμοριτοπολέμου ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς καὶ μετὰ ἐνιαύσιον περιήπου ὑπηρεσίαν μου ὡς ἱερατικῶς προΐσταμένον καὶ Καθηγητοῦ τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ν. Μουδανίων Χαλκιδικῆς, διωρίσθην Ἱεροκέρυξ παρὰ τῆ Ἱερᾶ Μητροπόλει Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ἐν ἔτει 1951, παρὰ τῆ ὁποία μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ συνεχῶς ἔκτοτε ὑπηρετῶ μέχρι σήμερον. Οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει πνευματικοὶ δεσμοὶ μου θὰ μοι παραμείνουν διὰ βίον ἄρροητοι, καθ' ὅσον θεία Χάριτι ἀναλαμβάνω ἐν αὐτῇ τὰ ὑψηλά καθήκοντα τοῦ Ἐπισκόπου, μὲ αἰξοντα ζῆλον καὶ συναίσθησιν ἐθόνης θὰ συνεχίσω μὲ τὴν θείαν πάντοτε βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ συμπαράστασιν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ λίαν δὲ ἀγαπητοῦ μοι περιβάλλοντος τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ψυχῶν, δι' ἃς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔπαθεν ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα τοῖς ἴγχεσιν Αὐτοῦ ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ ἤδη, Μακαριώτατε Δέσποτα, Ὑμεῖς καὶ ἡ περὶ Ὑμᾶς Ἱερὰ καὶ Ἁγία Σύνοδος μὲ ἐκαλέσατε εἰς τὴν ὑψίστην διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ὑμεῖς ἠγαθύνθητε νὰ μὲ ὠδηγήσητε εἰς τὴν θέσιν ταύτην καὶ εἰς τὴν χαρὰν ταύτην, ἐκ τῆς ὁποίας ὁμοῦς χαρᾶς προβάλλει ἐν ἐμοὶ ἀθελήτως καὶ ἐξυφαίνεται ἐνδομύχως τὸ ἔτερον αἶσθημα, τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου, διότι ἐὰν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τὸ ἀξίωμα εἶναι αἰτία χαρᾶς, κατὰ τὴν θείαν διδασκαλίαν εἶναι σταυρὸς δυσβάστακτος, ἀγὼν πολύμοχθος καὶ πολύμορφος, διότι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ζῶσα μορφή τοῦ Κυρίου καί, ἐὰν ὁ Κύριος ἐν τῇ

ἐξασκῆσει τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος ἔπαθε καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς εἰκὼν, Μιμητῆς τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως Χριστοῦ καλεῖται καὶ ὀφείλει νὰ βαστάσῃ τὸν σταυρὸν τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς ἀγάπης, εἶναι ὁ ὑπὲρ πάντων θυσιαζόμενος διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, εἶναι ὁ σκαπανεὺς τῆς ἀρετῆς, ὁ ἠγνούμενος καὶ καλῶν τοὺς πιστοὺς τῆς ἐπαρχίας του, νὰ τὸν ἀκολουθοῦν εἰς τῆς ἀρετῆς τὰ σκάμματα, εἶναι ὁ χειραγωγὸς τῆς νεότητος, ὁ πρόθυμος συμπαραστάτης καὶ συμπαθῆς ἀντιλήπτω τῶν ἐνδεῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ὁ ὑποστηρικτῆς τῶν ἀδυνάτων καὶ κλονιζομένων, ὁ χριστιανὸς παιδαγωγὸς τῆς μαθητιώσης νεολαίας καί, συνελόντι εἰπεῖν, ὁ στοργικὸς βοηθὸς ὄλων τῶν χειμαζομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου πνευματικῶν τέκνων του. Ὁ ἐπισκοπῶν ἐκ τῆς σκοπιᾶς του συνεχῶς πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐν τῷ ὀρίζοντι τῆς περιοχῆς του καὶ θέτον ὑπὸ τὰς πτέρυγας του ὄλον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ταύτης.

Ἴδου λοιπόν, τὸ προκείμενον ἐμοὶ φορτίον καὶ ἰδοὺ διατὶ ἱερὸς φόβος συνέχει τὴν ψυχὴν μου καὶ δειλία καὶ δέος κυριαρχοῦν ἐπ' αὐτῆς. Διότι, ἐὰν τὴν προσπέλασιν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ μετὰ πολλοῦ δισταγμοῦ καὶ ἱεροῦ δέους ἐπεχειροῦν τὰ ὑποδείγματα τῆς εὐσεβείας καὶ τὰ μέγιστα τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πνεύματος ἀναστήματα, οἱ Μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, τινὲς μάλιστα τούτων καὶ ἀπέστερον τὴν ἀνάληψιν αὐτοῦ, ὡς γνωρίζομεν, δειλιῶντες, καὶ δικαίως, πρὸ τοῦ ὄγκου τῶν ἐθνῶν καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τῶν ἐμπιστευομένων αὐτοῖς λογικῶν προβάτων, ὁπόση θὰ πρέπει νὰ συνέχῃ ἐμὲ δειλία καὶ δισταγμὸς, καλούμενον εἰς τὴν ἀνάληψιν τόσων ὑψηλῶν καθηκόντων, εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν τεράστια ὀρθοῦνται ἐνώπιόν μας προβλήματα καὶ τόσαι αἱ ψυχικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀνάγκαι τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος, πὸν ἀπαιτοῦν τὴν πεφωτισμένην λύσιν καὶ τὴν πατρικὴν μέριμναν τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ τεταγμένου ἵνα ἀδιαλείπτως, ἀγρόπνως καὶ ἐκ τοῦ σόνεργους ἐπισκοπῆς, ἀντιλαμβάνηται καὶ θεραπεύῃ πᾶσαν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑλικὴν ἀνάγκην τῶν δεομένων προστασίας, πνευματικῶν τέκνων του.

Εἰς τὰ τοιαῦτα ὁμοῦς συναισθήματα, ἅτινα ὡς πλημμυρὶς μὲ ἀλλεπάλληλα κύματα ἐπέροχονται ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἀναξιοσύνην καὶ ἀσθένειαν, μία ἄλλη δύναμις, ἀντίροπος, τρόπον τινά, τῆς πλημμυρίδος ταύτης, ὡς ἄλλη ἄμπωτις, ἀπαθεῖ ταῦτα μακρὰν μου καὶ πειθαναγκάζει, ὅπως ὑπακούσω ταπεινῶς εἰς τὰ κελεύματα τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδεχθῶ, ἔστον καὶ μετὰ φόβου, τὸ ὑψηλὸν ὑπούργημα. Ἡ ἀντίροπος αὕτη δύναμις, δὲν εἶναι ἄλλη, παρὰ ἡ ἄγκυρα τῆς ἐλπίδος, ἡ ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν πηγάζουσα, ἥτις, ὡς πάντες γνωρίζομεν, «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ». Αὐτὴ καὶ μόνη κατισχύουσα ἐξουδετεροῖ πάντα δισταγμὸν, πᾶσαν δειλίαν, πάντα φόβον. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἡ δύναμις αὕτη μὲ πληροῖ θάρρους καὶ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν μου μὲ ἀγαλλίασιν, σύμμεικτον μετὰ ἐγγνωμοσύνης αἰδίου πρὸς τὸν Ὑψιστον, δι' ὅσα μέχρι τοῦδε ἐπεδαφίλευσέ

μοι ἀγαθά, ἐκ νεότητός μου ἀξιώσας με νὰ λειτουργῶ Αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γενομένην μοι ἰδίᾳ σήμερον, κατὰ θεῖαν συγκατάβασιν καὶ εὐδοκίαν, ὑφίστην τιμὴν, ὥστε πλέον ν' ἀποτολμῶ, καίτοι ἐπαναλαμβάνω περιδεής, νὰ ὀδηγήσω τὰ βήματά μου ἐκεῖ, ὅπου οὔτε ἄγγελοι ἀφόβως παρακῶνται δύνανται.

Μακαριώτατε,

Τὴν εὐσημον ταύτην στιγμήν, καθ' ἣν πάλλει ἐκ συγκινήσεως ἡ ψυχὴ μου, διότι μέλλω νὰ λάβω τὸ ἕνιστον ἀξίωμα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ εὐγνώμονα διαθέσιν στρέφω νοῦν καὶ καρδίαν πρῶτον πρὸς τοὺς ἀειμνήστους δι' ἐμὲ φυσικούς γονεῖς, τοὺς πνευματικούς μου πατέρας, τοὺς διδασκάλους καὶ Καθηγητὰς, τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τοὺς τε εὐοισκόμενους εἰσέτι ἐν τῇ ζωῇ τὸν Σεβασμιώτατον πρῶτον Σπάρτης κ. Κυπριανὸν καὶ τὸν Σεβασμιώτατον πρῶτον Κυθήρων κ. Μελέτιον, οἱ ὅποιοι μὲ περιέβαλλον μὲ τὴν στοργὴν των καὶ πατρικὴν ἀγάπην των, καὶ τοὺς πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντας Κυρὸν Μηλιτουπόλεως Ἱεροθέον καὶ Κυρὸν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιον Δάφνον, τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Ἀντιβασιλέα κ. Γεώργιον Ζωιτάκη, τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, ἀλλὰ καὶ πάντας ἐκείνους, οἵτινες ὅπωςδήποτε μοὶ συμπαρέστησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων μου καὶ διὰ τῆς πολυτίμου ἐμοὶ συνδρομῆς των συνέβαλλον εἰς τὴν πραγματοποιουμένην σήμερον πλήρη ἱκανοποίησιν τῶν παιδιόθεν συνεχόντων με ἱερῶν πόθων ὡς καὶ τοὺς Λάκωνας, οἵτινες συμπροσεύχονται κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν.

Ὑμῖν δέ, Μακαριώτατε Δέσποτα, τὸν σοφὸν Προκαθήμενον καὶ ἀκάματον πρωτοεργάτην τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ τῇ περὶ Ὑμᾶς Ἁγία καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τὴν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ταπεινώσιν ἐπιβλέψασαν, μακρότητα ἡμερῶν ἀπὸ βάθους καρδίας, ἵνα χαρίζηται Ὑμῖν, τὸν Κύριον καθικετεύω, τὴν ἐμὴν δὲ ἀναξιοτήτα καταξιώσῃ, ἵνα ὑπὲρ τῆς δόξης Αὐτοῦ ἀναλωθῶ καὶ ἐν Κυρίῳ σχῶ τὰ τέλη, δι' ὃν σκοπὸν ἐμαυτὸν προσφέρω νῦν πρὸς τὴν νέαν Διακονίαν.

Εὐχασθε οὖν καὶ ἀπόδοτε τῷ Κυρίῳ τὰς εὐχὰς Ὑμῶν, ἵνα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲν.

Βιογραφικὸν σημείωμα

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱερόθεος ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ ἔτος 1919. Τυχῶν Χριστιανικῆς ἀγωγῆς παρ' εὐσεβῶν γονέων καὶ τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως τοῦ ἀοιδίμου Ἱεροκήρυκος ἀρχιμανδρίτου Γερβασίου Παρασκευοπούλου, ἠσπάσθη, δεκαπενταετῆς ἔτι, τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐγγράφεις ὡς ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἰβήρων τοῦ Ἁγιοπύλου Ὁρους Ἄθω, τεθείς ὑπὸ τὴν ὑπακοήν του ἐκ Καλαβρύτων εὐλαβεστάτου προϊσταμένου τῆς Μονῆς Κοσμᾶ Κηπουροῦ.

Τὰ ἐγκύκλια γράμματα ἤρchiσεν ἐν Πάτραις καὶ ἐπεράτωσεν ἐν τῇ Ἀθωνιάδι Ἱερατικῇ Σχολῇ, ἐμαθῶν παραλλήλως καὶ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν.

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱερόθεος

Γενόμενος ὑπογραμμὸς εἰς τὸν μοναστικὸν βίον ἐχειροτονήθη Διάκονος τὸ ἔτος 1940 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρῶτον Μηλιτουπόλεως Κυροῦ Ἱεροθέου, σχολάζοντος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Ἀκολουθῶς τῇ ἠθικῇ ἀρωγῇ τῆς Σεβασμίας Μονῆς παρηκολούθησε τὴν Ἱερὰν Ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, ὑπηρετήσας κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του ὡς Διάκονος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου (Ντεπῶ) τυχῶν τῆς ἠθικῆς ἀρωγῆς καὶ προστασίας τοῦ ἐκλεκτοῦ τότε Ἱεροκήρυκος καὶ νῦν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Λεωνίδου Παρασκευοπούλου.

Τὰς σπουδὰς του συνεπλήρωσε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Σχολὴν Ἱεροκηρύκων, Ἐξομολόγων καὶ Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τυχῶν τοῦ βαθμοῦ ἄριστα.

Τὸ ἔτος 1947 προεχειρίσθη εἰς Πρεσβύτερον καὶ Ἀρχιμανδρίτην καὶ ὑπηρετήσεν ἐπὶ τριετίαν ὡς Ἱερατικῶς προϊστάμενος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Κασανδρείας καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Νέων Μουδαγιῶν Χαλκιδικῆς, ἀναδειχθεὶς δόκιμος παιδαγωγός.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ συμμοριτοπολέμου ὑπηρετήσεν ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς μὲ τὸν β.θ.μὸν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὴν 33ην ταξιαρχίαν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1952 καὶ ἐντεύθεν ὡς Ἱεροκήρυξ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Μητροπολίτῃ Διονυσίῳ Δάφνῳ καὶ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κφ Κυπριανῷ, μέχρις

οὔ ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Σπάρτῃ διακονίας του ὡς Ἱεροκλήρυξ συνέγραψε τὰς πραγματείας: «Ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Νίκωνος, τοῦ Μετανοεῖτε», «Ἡ βασικανία ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως», «Ὁ Ἱερεὺς ὡς κοινωνικὸς ἐργάτης καὶ τὰ κηρυκτικὰ ἔργον τοῦ Ἱερέως», «Τὸ Ἱστορικὸν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τῆς Παναγίας Πορταΐτισης», «Σύντομοι ὁμιλίες εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια», «Περιστατικά Ἱεραὶ Ἀκολουθία» καὶ ἄλλαι, διηύθυνε δὲ τὰ περιοδικὰ «Ὁ Ὁσιος Νίκων» καὶ ὁ «Χριστιανικὸς Κόσμος».

Ἡ διαγωγή του ὑπῆρξε καὶ ἐν Σπάρτῃ κατὰ πάντα ἀξία τῆς κλήσεως αὐτοῦ ἢ δὲ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς παραμένει ἀμείωτος ὑπὸ πάντων.

Τὸν ἐκλεγέντα διακρίνει σεμνότης, ἄκρα ταπεινώσις, βαθεῖα εὐσέβεια, θεολογικὴ κατάρτισις ἀρτία καὶ πρὸ παντός, προσήλωσις εἰς τὸ καθῆκον.

Τὴν 21ην Μαρτίου ἐγένετο εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Σπάρτης ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱεροθέου. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, πολλοὶ ἀρχιερεῖς, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλήθος κόσμος, ὅστις μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐδέχθη τὸν νέον αὐτοῦ ποιμενάρχην.

Κατὰ τὴν τελετὴν ὁ ἐνθρονισθεὶς ἀρχιερεὺς ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι λόγον:

*«Μακαριώτατε,
Σεβασμώτατοι Ἀρχιερεῖς,
Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,
Εὐσεβέστατοι Ἀρχόντες,
Εὐσεβεῖς Χριστιανοί,*

Βαθυτάτη συγκίνησις συνέχει τὴν ψυχὴν μου, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμήν τῆς ἐνθρονίσεως μου εἰς τὸν ἐδκλητῆ τοῦτον Ἐπισκοπικὸν Θρόνον, τὸν ὅποιον, ὡς γνωστὸν, ἐλάμπρυναν φυσιογνωμίαι κοσμοῦμεναι ὄχι μόνον μὲ πνευματικὰ ἐφόδια ἀπαράμιλλα, ἀλλὰ κυρίως μὲ ἀρετὴν τοιαύτην, ἡ ἀκτινοβολία τῆς ὁποίας ἐξακολουθεῖ ν' ἀποστέλλῃ μέχρις ἡμῶν εἰσέτι τὴν καθοδηγητικὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀνταυγείαν τῆς.

Τὴν συγκίνησίν μου ταύτην ἐπιτείνει τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια, μετὰ 20ετῆ ὑπηρεσίαν μου ὡς Ἱεροκλήρυκος τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως ταύτης καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν πόλιν τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας Πολιοῦχος Ὁσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε ἔζησε καὶ ἐδίδαξε τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν, μὲ καταξιώνει καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἐπισκόπου τῆς νὰ συνεχίσω τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ τόσο ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τόσο δύσκολον ἐν ταῦτῳ.

Τὸ μέγεθος τῆς ἐναντι τοῦ Θεοῦ βαρυτάτης εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ἐπωμίζομαι, τὰ πολλαπλὰ καὶ πολυσύνθετα, ἀλλὰ καὶ βαρύνοντα, ὡς ἐκ τούτου, καθήκοντα τοῦ Ἐπισκόπου, αἱ πρὸς τὰ πνευματικὰ μου τέκνα ὑποχρεώσεις μου, αἱ δίκαιαι ἀξιώσεις τοῦ χριστεπωνύμου πληρώ-

ματος, οὕτως μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἐπίλεκτον μειονότητα ἀποτελεῖτε σεῖς, οὔτινες τόσο ἔδγενως καὶ προθύμως ἐσπεύσατε νὰ λάβητε μέρος εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην τελετὴν, δὲν σὰς ἀποκρούπω, ὅτι δημιουργοῦν εἰς τὴν ψυχὴν μου αἰσθήματα δισταγμοῦ καὶ δειλίας, ἐν ὄχι καὶ φόβου, διὰ τὴν ἀποτολμομένην ὑπ' ἐμοῦ ἀνάληψιν ἐνὸς τόσο ὑψηλοῦ ὑπουργήματος, ἀπαιτοῦντος τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἐφόδια, ἅτινα μόνον ἡ πανσθενὴς Θεία Χάρις ἐδοκοῦσα δωρεῖται εἰς τοὺς ὀρεγομένους ἐπισκοπῆς, δι' οὓς ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἀποφαίνεται, ὅτι «εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ» (Α' Τιμῶθ. γ', 1).

Τοὺς δισταγμοὺς μου τούτους ὁμως, τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην δειλίαν μου, ἀγαπητοί, δύο παράγοντες ἐξουδετερῶνουν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ τὴν θέσιν των καταλαμβάνει τὸ χριστιανικὸν θάρρος καὶ ἡ βάσιμος ἐλπίς νικηφόρου ἀντιμετωπίσεως τῶν δυσχερειῶν τοῦ βαρυτάτου ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Πρῶτος καὶ κύριος παράγων εἶναι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις καὶ ἡ ἐκ ταύτης πηγάζουσα ἀκαταγώνιστος δύναμις, ἣτις καθιστᾷ τὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον, τὸν πιστὸν ὁμως ἄνθρωπον, ἱκανὸν διὰ πάντα. «Τὰ πάντα δύναμαι ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ», διακηρύττει ὁ αὐτὸς κορυφαῖος Ἀπόστολος Παῦλος.

Εἰς τὸν Θεόν, λοιπόν, ἀνατίθημι τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, ὡς Κύριον τοῦ ἔργου, χωρῶν μετὰ φόβου Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάρρους, εἰς τὸ διανοιγόμενον ἔμπροσθέν μου στάδιον τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐδγενούς, ἀλλ' αὐτόχρονα τραχυτάτου ἀγῶνος.

Ἀλλὰ ἀγαπητοί μου, ὁ Παντοδύναμος Θεός, ἐν τῇ ἀπειρῷ συγκυριασίν σου, ζητεῖ τιμητικῶς διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἕτερον παράγοντα, τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα.

Δεύτερος ὅθεν, παράγων, ἀλλ' ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑψίστου σκοποῦ μας, εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ ἰδική μου συμβολή, συμπαραστατομένη ὑπὸ τῆς ἰδικῆς σας καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν πνευματικῶν μου τέκνων, τὰ ὁποῖα δι' οἰονδήποτε λόγον ἀπουσιάζουν σήμερον ἐντεῦθεν, πλὴν ἀποτελοῦν τὴν κληρωθεῖσαν μοι πνευματικὴν ποίμνην. Τὴν συμβολὴν σας ταύτην καὶ συμπαραστάσιν καὶ συνδρομήν, ἀγαπητοί, ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης ἐπικοινωνίας μου μεθ' ὑμῶν παρακαλῶ ὅλους ὑμᾶς νὰ μοι παράσχητε. Σὰς διαβεβαιῶ δ' ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ὑμετέρας συνδρομῆς, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ ἐλπίδα μου, πεποιθήσις μου, οὐχὶ μικρὸν δι' ἐμὲ ἀποτελεῖ παράγοντα πρὸς ἀποδίωξιν ἐκ τῆς ψυχῆς μου τοῦ ἐνδοιασμοῦ, ὅστις, ὡς ἀρχικῶς ἀνέφερον, μὲ συνέχει ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων μου.

Ἀποδυνάμενος ὅθεν, εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον μου, ἐπιθυμῶ καὶ αὐθις κατ' ἀρχὴν νὰ διαδηλώσω εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι βαθεῖαν ἔχω τὴν συναίσθησιν τῶν εὐθηνῶν καὶ ὑποχρεώσεων, ἃς ἐπωμίζομαι, καθήκοντων εἰς τὰ ὁποῖα, ἐνῷ κυρίως περιλαμβάνεται ἡ θεραπεία τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν λογικῶν προβάτων τῆς τοῦ Χριστοῦ ποίμνης, δὲν πρέπει ἐν ταῦτῳ νὰ παρορῶνται καὶ αἱ ὕλικαι ἀνάγκαι

τῶν Χριστιανῶν, ἡ θεραπεία τῶν ὁποίων ἐπίσης, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, θὰ καταβάλλεται προσπάθεια ἐπιμελῆς νὰ ἐπιτυγχάνεται.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τῆς θεραπείας καὶ ἐπιλόσεως τῶν ἀπασχολούντων τὰ πνευματικά μου τέκνα κατ' ἴδιαν καὶ ὡς σύνολον προβλημάτων, ἐπιθυμῶ νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι θὰ θεωρήσω ἐμαυτὸν ἐπιτυχῆ, ἐὰν ὁ Ὑψιστος μὲ ἀξιῶσῃ νὰ ἀναλώσω ἐμαυτὸν, ἐκδαπανῶν προθύμως, ἀλλὰ καὶ μετὰ συνέσεως χριστιανικῆς ὁ,τι πνευματικά καὶ ἠθικά ἐφόδια καὶ δυνάμεις μοὶ ἐνεπιστεύθη ἡ Θεία Χάρις. Πρὸς τοῦτο ἡ θύρα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως θὰ παραμένῃ εἰς πάντας πάντοτε ἀνοικτή. Θὰ αἰσθάνωμαι ἀνυπόκριτον δὲ χαρὰν, ἐὰν μὲ τὴν Θεϊαν πάντοτε βοήθειαν κατορθῶν νὰ ἐξυπηρετῶ τοὺς δεομένους τῆς ἡμετέρας συνδρομῆς καὶ προτρέπομαι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τούτου βήματος, πατρικῶς πάντα νὰ μὴ διστάζον νὰ καταφεύγουν εἰς τὸν Ποιμενάρχην των, παρὰ τῷ ὁποίῳ θὰ εὐρίσκουν πάντοτε τὴν δυνατὴν αὐτῷ κατανόησιν, εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν καὶ οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ ἀπασχολούντα αὐτοὺς προβλήματα.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω, ὅτι κατέχομαι ὑπὸ τῆς ἱερᾶς φιλοδοξίας νὰ ἀποβῶ ὁ στενὸς συνεργάτης τῶν Ἀρχῶν τῆς κληρωθείσης μοι ἐπαρχίας, ὁ πρόθυμος συμπαραστάτης καὶ συμπαθῆς ἀντιλήπτωρ τῶν ἐνδεῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ὁ σύμβουλος τῆς νεότητος, ὁ ὑποστηρικτὴς τῶν ἀδυνάτων καὶ κλονιζομένων, ὁ χριστιανὸς παιδαγωγὸς τῆς μαθητιώσης νεολαίας καί, συνελόντι εἰπεῖν, ὁ στοργικὸς βοηθὸς ὄλων τῶν χειμαζομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου πνευματικῶν τέκνων μου.

Δὲν πρέπει βεβαίως, νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ μεγάλη ἀλήθεια καὶ ἡ ἀδυσώπητος πραγματικότης, ὅτι τὰ ἀπασχολούντα τὸν ἄνθρωπον γενικῶς παντοειδῆ προβλήματα εἶναι ἀπειροσληθῆ, τὰ δὲ ἐμπόδια καὶ αἱ ἐναντιότητες τοῦ βίου δὲν ἐπιτρέπουν πάντοτε τὴν ἐπιθυμητὴν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου λύσιν των τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ πεπερασμένη τοῦ ἀνθρώπου ἰκανότης, ἡ ἀσθενὴς θελησίς του καὶ παράγοντες πολλακῶς ἀστάθμητοι, δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιδιώξεών μας. Ἄς ἔχομεν ὁμῶς ὑπ' ὄψει, ὅτι πολλακῶς ἡ ἱκανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν μας εἶναι οὐχὶ μόνον ἀνεφικτος, ἀλλὰ ἐνίοτε ἐπιβλαβὴς καὶ ἐπικίνδυνος, δι' ὃν λόγον καὶ ὁ οὐράνιος καὶ παντοδύναμος Πατὴρ ἀρνεῖται νὰ μᾶς παράσῃ τὴν ἔγκρισίν Του καὶ τὴν ἱκανοποίησιν αἰτημάτων κατὰ τὸ ἀνθρώπινον δικαίον καὶ ὠφελίμων. Πλὴν ἄλλαι αἱ βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄλλαι αἱ τοῦ πανσόφου καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ ἀποφάσεις.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἱκανοποιοῦνται αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ δεήσεις μας, ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀπογοητευώμεθα, οὐδὲ νὰ γογγύζωμεν, ἀλλὰ νὰ δεχώμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει μὲ ἄκραν ταπεινώσιν καὶ ὑποταγήν, ἐμπιστευόμενοι ἀπολύτως εἰς τὴν πάνσοφον τοῦ Θεοῦ Πρόνοιαν, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλώμεν ὅ,τι ὡς καθήκον ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκτελέσωμεν, ἐργαζόμενοι εὐσυνειδήτως καὶ μὲ φόβον

Θεοῦ, νὰ ἀποθέσωμεν τὰς ἐλπίδας μας διὰ τὴν ἔκβασιν τῶν οἰωνόηποτε ὑποθέσεών μας εἰς τὸν φιλόστοργον οὐράνιον Πατέρα, παρ' οὗ (πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον).

Καὶ ἤδη ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἀπασχολήσω τὴν ἀγάπην σας ἐπ' ὀλίγα εἰσέτι λεπτά, ἵνα, ἐκτὸς τῶν γενικῶν γραμμῶν τῶν διαφόρων προβλημάτων, ἅτινα θὰ ἀποτελέσουν τὴν πρόνοιάν μας, μὴ παραλείψω καὶ ἰδιαιτέρως νὰ ἐνδιατρίψω δι' ὀλίγων εἰς ζητήματα, δυνάμενα δικαίως νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς προσιδιάζοντα εἰς τὴν φροντίδα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Ἐπισκόπου.

Πρωτῶν μέλημά μας, χρῆζον ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος, θὰ ἀποτελέσῃ ἡ λύσις τῶν προβλημάτων τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας, ἅτινα θεωρῶ προβλήματα αὐτῆς ταύτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀπαντες ἀνεξαιρέτως οἱ κληρικοὶ μας θὰ εὐρουν ἐν τῷ προσώπῳ μας τὸν πρόθυμον συμπαραστάτην των εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον των. Πρωτοπόμοι δὲ πάντας πατρικῶς, ὅπως προσφεύγωσι μετὰ θάρρους καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸν ποιμενάρχην των, παρὰ τῷ ὁποίῳ θὰ εὐρίσκουν πάντοτε τὴν δυνατὴν κατανόησιν εἰς τὰ δίκαια αἰτήματά των. Θὰ ἀπαιτῶμεν ὁμῶς, παραλλήλως πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον μας ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὴν ἐκ μέρους των, κατὰ τὸ δυνατόν ἐπίσης, ἐκπλήρωσιν τῶν πολλαπλῶν τῷ ὄντι καθηκόντων των, τὴν ὁποίαν ἐκπλήρωσιν, ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐπιτυγχάνωσιν, ἐπικαλούμενοι πρῶτον τὴν θεϊαν βοήθειαν καὶ δεύτερον ἀγωνιζόμενοι κατὰ δύναμιν τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ προβάλλοντες εἰς τὸ ποίμνιον των πρωταρχικῶς παράδειγμα καὶ βίον ἅγιον πρὸς μίμησιν, ὅτε πλέον πάντα τὰ ζητήματά των θὰ εὐρίσκουν τὴν αἰσίαν λύσιν των ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, Ὁν ὑπηρετοῦν καὶ Ὅστις, ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι, ἐκτείνων τὴν στοργικὴν Του Πρόνοιαν ἐφ' ὄλων τῶν πλάσμάτων Του, ἰδιαιτέρως προνοεῖ δι' ὅσους ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Του γενόμενοι Κληρικοί.

Ὁ Ἱερὸς ἐπιθυμῶ, ὅπως ἐκτὸς τοῦ ἁγιαστικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ἀποβῇ καὶ κοινωνικὸς ἐργάτης, καὶ ἀμειψιθῆσεται τὸσον παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, ὁ οὕτω πως ἐκπληρῶν τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἐτερος τομεὺς, ἄμεσον ἔχον σχέσιν μὲ τὸν προηγούμενον, τὸν τομέα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, περὶ οὗ διελάβομεν, εἶναι ἡ πρόνοια ἡμῶν διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ἀποδοτικὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων, τῶν Σχολείων ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποία ἡ μαθητιώσα νεολαία μας εἰδικώτερον θὰ διδάσκει τὸ θεῖον θέλημα, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον, ἐὰν ἀκολουθῆ, θὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν εὐγενῶν πόθων τῆς, τῶν ἀνωτέρων ἐφῆσεών τῆς, μὲ μίαν λέξιν τὴν ποθητὴν εὐτυχίαν τῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως, ἡ παράβασις τοῦ θεῖου θελήματος ὀδηγεῖ ἀναποφεύκτως εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀθλιότητα, εἰς τὴν ὁποίαν μοιραίως ὀδηγεῖται, ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸ θέλημά Του. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σωτηριώδους τῆς κοινωνίας μας καὶ ἰδιαιτέρως τῆς νεότητος σκοποῦ, θερμῶς ἐπικαλούμεθα τὴν συμπαράστασιν πάντων καὶ ἰδίως τῶν εὐσεβῶν Ἱερῶν μας, τῶν Γο-

ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Η ΓΗ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ἡ ἔξοδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἔξωγήϊνον κοσμικὸν χῶρον, ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς σελήνης καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλος ἡ μεγαλειώδης — καὶ τόσον ριψοκίνδυνος — κατάκτησις τοῦ φυσικοῦ δορυφόρου τοῦ πλανήτου μας θὰ παραμείνουν ὡς τὰ καταπληκτικώτερα ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ θὰ προσδώσουν τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Β'. ἡμίσεος τοῦ αἰῶνος μας εἰς τὴν συνεχῶς ἐμπλουτιζομένην ἱστορίαν τῶν πολιτισμῶν.

Ἄλλ' ἡ κατάκτησις τοῦ διαστήματος δὲν εἶναι μόνον ἓνα μεγάλο ἐπίτευγμα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Θὰ εἴμεθα ἀπείρασ ἐντυχεῖς, ἐὰν ὅ,τι μέχρι σήμερον κατεκτήθη εἰς τὸν διαστημικὸν ἀγῶνα, ἦτο μόνον ἓνα ἐπίτευγμα καὶ ὄχι καὶ ἓνα πρόβλημα συγχρόνως. Ἡ κτηθεῖσα ἐμπειρία ἀπὸ τὴν ἔξοδόν μας εἰς τὸν ἔξωγήϊνον κοσμικὸν χῶρον δημιουργεῖ νέα προβλήματα καὶ συνθέτει νέας ἀπορίας, αἱ ὁποῖαι

ἀφοροῦν πλέον τὴν βιοθεωρίαν τοῦ διαστημοπλόου καὶ σεληνοκατακτητοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν τιτάνιον προσπάθειαν διὰ τὴν κυριαρχίαν εἰς τὸ διάστημα ὑπάρχει πλέον ἐν λεπτόν, μὰ λεπτότατον σημεῖον. Εἶναι τὸ σημεῖον ἐπαφῆς μεταξὺ τῆς Ἐπιστημονικῆς θεωρίας καὶ τῆς ἠθικῆς βιοθεωρίας. Εἶναι τὸ μεταίχιμιον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς μεταφέρει ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν εἰς τὴν μεταφυσικὴν βιοθεωρίαν τῆς ὑπάρξεώς μας. Τὸ πρόβλημα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν δεδομένων τῆς διαστημικῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν σφαῖραν τῆς μεταφυσικῆς μας ὑποστάσεως.

Ἡ Ἐπιστήμη ἐρευνᾷ τὸ φυσικὸν περιβάλλον. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἔρευναν αὐτὴν. Ἄλλ' ἐὰν ἡ Ἐπιστήμη, μεθυσκομένη ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τῆς εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἐπιχειρήσῃ νὰ ὑπεισέλθῃ καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ

νέων καὶ Κηδεμόνων καὶ τῶν ἀξιοσεβάστων κ.κ. Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων καὶ γενικῶς παντὸς δυναμένου νὰ συντρέξῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὸ ἱερόν τοῦτο ἔργον.

Ἐξ ὅσων εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἴπωμεν ἀνωτέρω, ἀγαπητοί, ἀβιάστως ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι διττὴ θὰ εἶναι ἡ προσπάθεια ἡμῶν, τὸ μὲν πρὸς καταστολὴν τοῦ ἐνδημοῦντος ἐν τῇ κοινωσίᾳ μας παντοειδοῦς κακοῦ, τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, τῶν διαιρέσεων, τῶν ἀντιχριστιανικῶν κοσμοθεωριῶν, τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν πλανῶν καὶ τῆς παντοειδοῦς ἀθλιότητος καὶ κακοδαιμονίας, τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων τῆς ἁμαρτίας, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν παντὸς παράγοντος, συντελοῦντος εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐπὶ γῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δι' ἣν ἐπικράτησιν δέον ὅλοι μας νὰ ἀναπέμπωμεν θερμὰς ἱκεσίας πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ὁ ἴδιος παραγγέλλει, «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ...» καὶ δι' οὗ μόνον τρόπον θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ μαστίζοντα σήμερον τὴν ἀνθρωπότητα δεινὰ καὶ τὴν συνέχουσιν αὐτὴν ἀγχώδη ἀγωνία.

Ἀγαπητοί μοι,

Ἡδὴ ἐδγνωμοσύνην βαθεῖαν αἰσθάνομαι πρὸς τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κ.κ. Ἱερώνυμον, ὅστις, παρὰ τὸν φόρτον τῶν τόσων καθηκόντων του, ἠγαθύνθη καὶ παραστῆ καὶ λαμπρύνῃ τὴν παρουσίαν τελετήν. Βαθύτατον ἐπίσης σεβασμὸν καὶ ἀγάπην διαδηλῶ πρὸς τὸν ἄγιον ἀδελφὸν Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας κ.κ. Θεόκλητον, Μητροπολίτην Μαντινείας καὶ Κονουρίας, μεγάλως καὶ μετὰ συνέσεως κοπιᾶσαντα κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς τοποτηρησίας του διὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἐκκλησίαν μας προβλήματα, ὡς καὶ τοὺς ἀγίους ἀδελφούς

Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἐγγενῶς προσελθόντας καὶ παρισταμένους καὶ λαμπρύνοντας διὰ τῆς παρουσίας των τὴν τελετήν ταύτην. Ἰδιαιτέρως μνημονεύομεν ἐδγγνωμῶς καὶ μετ' εὐχαριστιῶν τῶν Σεβασμιωτάτων πρώην Σπάρτης κ. Κυπριανοῦ καὶ πρώην Κυθήρων κ. Μελετίου. Ἐδγγνωμοσύνην ἐπίσης ἐκφράζομεν πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Ἀντιβασιλέα ἡμῶν Στρατηγὸν κ. Γεώργιον Ζωϊτάκη, τὸν Ἐξοχώτατον Προθυπουργὸν μας κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, τὰ Μέλη τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως, ἐπικυρώσει τῶν ὁποίων ἐτελειώθη ἡ ἐκλογή ἡμῶν ὡς Μητροπολίτου.

Τέλος, εὐχαριστίας θερμὰς ἐκφράζομεν πρὸς ἅπαντας τοὺς προσελθόντας τοπικοὺς ἄρχοντας καὶ πρὸς ὅλους τοὺς παρισταμένους εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἐκδηλοῦντας διὰ τῆς παρουσίας των τὰ ἐναντί μου ἐγγενῆ καὶ στοργικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐγγὺς καὶ ἀποδήμοις ἐτρέφω βλέμματα, νοῦν καὶ καρδίαν καὶ ὑπὲρ πάντων ταπεινῶς δέομαι τοῦ Παναγὰθου Θεοῦ, ὅπως παρέχῃ πλοῦσιον τὸν φωτισμὸν Του καὶ δαφιλῇ τὰ πνευματικὰ καὶ ὕλικά ἀγαθὰ Του, χαρίσῃται δ' ἅπασιν τούτοις καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς οὐρανοῦ Του Βασιλείας.

Ὑπὸ τοιούτων συνεχόμενος οκέψεων καὶ αἰσθημάτων, ἐμπιστεύομαι καὶ ἐγὼ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, παρ' οὗ ταπεινῶς αἰτούμαι, ὅπως ἐλόγησῃ τὸ ἔργον, ὅπερ σήμερον ἐγκαινιάζομεν, αἰτούμενοι ταπεινῶς τὴν ἐπευλογίαν Του, ἀπὸ τῶν ὁποίων πᾶσα ἀνθρωπίνη προσπάθεια δέον νὰ ἐξαρτᾶ τὴν ἐξόδωσίν τῆς.

Τέλος, διὰ νὰ μὴ ἐπὶ πλέον καταπονῶ ὑμᾶς διὰ λόγων μακρῶν, ἐρχόμενος πρὸς ὅλους σας πᾶν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθόν, ἐπιφυλάσσομαι, ὅπως δι' ἔργων ἐπικυρώσω ὅ,τι ἐν συντόμῳ διὰ λόγων εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἀναπτύξω πενιχρῶς, ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

μεταφυσικοῦ χώρου, τότε θὰ εἶπωμεν πλέον πρὸς αὐτὴν ὅτι ἀκολουθεῖ λανθασμένην πορείαν. Διότι διὰ τὴν ἔρευναν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος (καὶ τοῦ γῆινου καὶ τοῦ κοσμικοῦ) μᾶς χρειάζονται βεβαίως τὰ φῶτα τῆς Ἐπιστήμης· ἀλλὰ διὰ τὴν προσπέλασίν μας ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐπιστητοῦ εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ μεταφυσικοῦ θὰ βοηθηθῶμεν μόνον ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς πίστεως.

Ἐνα ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνο ποῦ συνδέεται μὲ τὸ μέλλον τοῦ πλανήτου μας καὶ τὴν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἐλέχθη, μάλιστα ὑπὸ Ἀστρονόμου Ἀκαδημαϊκοῦ Διδασκάλου, ὅτι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ διαστήματος ἔχει ὡς κίνητρον μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τῆς μετοικήσεως εἰς ἄλλους πλανήτας.

Κάποτε, μᾶς λέγουν οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες, εἰς τὸ ἀπώτατον μέλλον, ἡ γῆ θὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἱκανὴ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς. Μίαν ἡμέραν αἱ συνθήκαι αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦν εἰς τὸν πλανήτην μας, θὰ μεταβληθῶν τόσον, ὥστε θὰ εἶναι τελείως ἀκατάλληλοι διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ζωῆς. Τὸ αἶτιον τῆς καταστρεπτικῆς αὐτῆς ἀλλαγῆς θὰ εἶναι ἐξωγήϊνον· θὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἡλίου. Ἡ καρδία αὐτῆ τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ὁ ἥλιος, καθίσταται ὀλονέν καὶ περισσότερον θερμότερα, τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ οὕτω πῶς ἀξαναμένη καθημερινῶς θερμικὴ ἐνέργεια, τὴν ὁποῖαν λαμβάνομεν ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, κάποτε θὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον ὑψηλὸν βαθμὸν, ὥστε τὸ ὕδωρ τῶν ὠκεανῶν, τῶν θαλασσῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμὸν. Συνεπεία δὲ τῆς ὑπερθερμάνσεως ταύτης ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ περιβάλλουσα τὴν γῆν, θὰ διασταλῇ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῆς νὰ διαφύγῃ εἰς τὸ διάστημα, ἀφοῦ ὑπερνεκίησιν τὴν γῆν ἐλξιν. Ἐπὶ τὰς τοιαύτας συνθήκας θὰ εἶναι πλέον ἀδύνατος ἡ ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, πᾶσα ὀργανικὴ ζωὴ θὰ νεκρωθῇ καὶ ἡ γῆ θὰ μεταβληθῇ εἰς ἕνα ἀπέραντον νεκροταφεῖον, εἰς ἕνα νεκρὸν ἄστρον.

Ὅδηγοῦμεθα λοιπὸν μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν εἰς τὸν βιολογικὸν θάνατον τοῦ πλανήτου μας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατ' ἀκολουθίαν. Ἐνώπιον τοιοῦτου καταθλιπτικοῦ ἀποτελέσματος εὕρισκομένη ἡ Ἐπιστήμη ἐπιθυμεῖ νὰ διασφαλίσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ μετοικήσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς κάποιον ἄλλον πλανήτην. Καὶ οἱ θεραπεύοντες τὴν ἀστρονομικὴν Ἐπιστήμην διατυπώνουν τὴν ἄποψιν, ὅτι τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια ἔχουν ὡς κίνητρον τὴν διάσωσιν ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐλπίζουν, ὅτι διὰ τῆς Ἐπιστήμης τῶν θὰ κατορθώσουν νὰ κατασκευάσουν μίαν νέαν κιβωτόν, ὡς ἐκείνην τοῦ Νῶε, ἀλλ' ὑπὸ μορφὴν διαστημικοῦ ὀχήματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ μεταφέρουν τὰ εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου καὶ τὸν ἀνθρώπον εἰς ἄλλους ἀστέρας, περισσότερον φιλοξένους καὶ καταλληλοτέρους διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ζωῆς. «Ἡ μάχη αὐτῆ ἤρχισεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας, λέγει σημαίνων θεράπων τῆς

Ἀστρονομίας, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ, πιθανὸν μέχρι τῆς τελικῆς νίκης. Ἡ νίκη διὰ τὸν ἀνθρώπον θὰ εἶναι ἡ μετανάστευσις εἰς ἄλλους πλανήτας, οἱ ὁποῖοι θὰ εὕρισκονται εἰς μεγαλύτεραν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν καὶ οὕτω θὰ δέχονται ὀλιγοτέραν θερμότητα ἢ ἀκόμη εἰς ἄλλα πλανητικὰ συστήματα τὰ ὁποῖα θὰ φωτίζονται καὶ θὰ θερμαίνονται ἀπὸ ἄλλους ἡλίου» (Κ. Μακρῆς, Ἀστρονόμος, Ὑφηγητῆς Πανεπ. Ἀθηνῶν).

Εἰς τὰ ἀγωνιώδη ταῦτα προβλήματα καὶ τὰς ἀγχώδεις ἀναζητήσεις τῆς Ἐπιστήμης ἔρχεται νὰ δώσῃ λύσεις τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, εἰς τὰς ὁποίας προβαίνομεν ἤδη.

Εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἐπιστήμης τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸ διάδοχον σχῆμα ἢ λύσιν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμαδικὴ ἀποδημία εἰς ἄλλους πλανήτας. Τὸ διάδοχον σχῆμα θὰ εἶναι νέα τις δημιουργία καὶ ριζικὴ ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία θὰ προέλθῃ μετὰ μίαν ἐκ βάθρων ἀναστάσεων τοῦ διαστημικοῦ χώρου. Θεμελιώδης διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι, ὅτι θὰ ἐπισυνβῇ κάποιον εἶδος κοσμικῆς (διαστημικῆς) πυρκαϊᾶς. «Ἡξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου... ἐν ἣ οὐρανοὶ ροιζηθῶν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται» (Β' Πέτρου γ'. 10). Κοσμικὸν πῦρ θὰ ἀνάψῃ καὶ κατὰ τὸν προφήτην Ἡσαΐαν «καὶ τακήσονται πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ ἐλιγίησεται (= θὰ περιτυλιχθῇ) ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον καὶ πάντα τὰ ἄστρα πεσεῖται ὡς φύλλα ἐξ ἄμπέλου καὶ ὡς πίπτει φύλλα ἀπὸ συκῆς»¹ (Ἡσαΐου 31,4). Ἡ ἐπερχομένη λοιπὸν καταστροφὴ δὲν θὰ εἶναι καταστροφὴ τῆς γῆς μόνον, ὥστε νὰ ἀναζητήσωμεν κάπου ἄλλοῦ καταφύγιον, ἀλλὰ γενικὴ καὶ ριζικὴ μεταστοιχείωσις τῆς δημιουργίας. Τοῦτο ἐβεβαίωσεν καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰπὼν, ὅτι «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται» καὶ ἀναλυτικώτερον ἐπεξήγησεν «ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται». (Ματθ. κδ' 29). Ἐνα ἀκόμη στοιχεῖον τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας ἐκείνης μᾶς δίδει ὁ Προφ. Ἰωήλ. Ὅμιλεῖ περὶ τινος διαστημικοῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ συγκλονίσῃ οὐρανὸν καὶ γῆν: «Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι φέγγος αὐτῶν... καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ». (Ἰωήλ 4,15-16). Ἐνα εἰσέτι φαινόμενον τῆς περιόδου ἐκείνης θὰ εἶναι αἱ ἠφαιστειώδεις ἐκρήξεις, τὰς ὁποίας ὑποδηλώνουν οἱ λέξεις «πῦρ καὶ ἀτμίς» εἰς τὸ ἀκολουθοῦν χωρίον: «καὶ δώσω τέρατα ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, αἶμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ» (Ἰωήλ 3, 3-4). Ἄς κρατήσῃ ὑπὸ σημειώ-

1. Ἑρμηνεία: «Ἄλλα τὰ οὐράνια σώματα θὰ διαλυθῶν, ὁ οὐρανὸς θὰ περιτυλιχθῇ ὡς βιβλίον καὶ ὅλα τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ πέσουν, ὅπως πίπτουν τὰ φύλλα τῆς ἄμπέλου καὶ τὰ φύλλα τῆς συκῆς».

σιν ἐδῶ ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου συνδέεται εἰς τὴν Γραφὴν μὲ τὴν «ἡμέραν Κυρίου», τὴν ἡμέραν τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. Ἐὰν ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς Προφῆτας. Ὁ Προφ. Ἡσαΐας ὁμιλεῖ σαφῶς περὶ μεταβολῶν, αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ συμβοῦν ὄχι μόνον εἰς τὴν γῆν ἀλλὰ καὶ εἰς «πάντα τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ», εἰς ὅλον τὸν ἐξωγήινον κοσμικὸν χῶρον. «Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ Ὁρίων καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ τὸ φῶς οὐ δώσουσι καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος (=ὁ ἥλιος θὰ σκοτισθῇ ἐν τῇ ἀνατολῇ του) καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς» (Ἡσαΐου 13, 10). Σχολιάζων δὲ ὁ Μέγας Βασιλεὺς τὸ χωρίον αὐτὸ παραδέχεται «τὴν τοῦ παντὸς μεταποίησιν». «Φανερώς, λέγει, τὴν συντέλειαν διαγράφει καὶ τὴν τοῦ παντὸς μεταποίησιν ὁ Προφήτης. Τότε γὰρ ἡλιακὸν φῶς ἐπιλείψει καὶ ἡ σελήνη σῶμα ἔσται ἀλαμπές καὶ ὁ Ὁρίων, ὁ φαεινότετος τῶν ἀστέρων, τὸ φῶς οὐ δώσει».

Παρακάμπτοντες πολλὰς εἰσέτι μαρτυρίας, τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν, θὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ ὡς τελευταίαν, τὴν προφητικὴν περιγραφὴν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ παρόντος κόσμου, τὴν ὁποῖαν ὁ Εὐαγγ. Ἰωάννης μᾶς δίδει περιληπτικῶς εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν του: «Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἕκτην καὶ σεισμός μέγας ἐγένετο καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκὴ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν. (Ἀποκάλ. 6, 2-14).

Διὰ τῶν μέχρι τοῦδε προεκτεθέντων εἶδομεν ὅποια περίπου θὰ εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου καὶ διεπιστώσαμεν ὅτι λόγῳ τῆς γενικῆς καὶ ριζικῆς τοιαύτης δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ μετανάστευσις ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ἄλλον τινὰ πλανήτην διὰ τινος διαστημικῆς κιβωτοῦ, ὅπως θέλει ὁ ἐν λόγῳ Ἀστρονόμος. Ἀλλὰ δὲν εἶπομεν τίποτε διὰ τὸ διάδοχον σχῆμα αὐτῆς τῆς πραγματικῆς κοσμογονίας.

Τὸ διάδοχον σχῆμα θὰ εἶναι — μὰ τί ἄλλο; — μία κοσμογονία, μία ἀνάπλασις τοῦ κόσμου, μία ἀναδημιουργία, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ βασιλεύη νέα τάξις πραγμάτων. Ἡ φθορὰ θὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, ὁ θάνατος εἰς τὴν ἀτελευτήτων ζώην, τὸ πεπερασμένον εἰς τὸ αἰώνιον. Καὶ καθὼς λέγει ὁ Ἅπ. Παῦλος «δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α' Κορ. ιε, 53).

Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀποβάλλῃ τότε ὅλα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπεσώρευσε ἢ πτώσις τοῦ Ἀδὰμ καὶ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προπρωτικὴν μακαριότητα, τὴν ὁποῖαν εἰς τὴν θεολογίαν ὀνομάζομεν «ἀρχέγονον δικαιοσύνην». Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶναι τὸ διάδοχον σχῆμα τῆς μεταγενῆς καταστάσεως καὶ τῆς συντελείας τοῦ παρόντος κόσμου, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἅπ. Πέτρος λέγει ὅτι «καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα (= τὴν ἐπαγγελίαν) αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ».

(Β' Πέτρου γ' 13). Ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν δὲ ἐδῶ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐκρατήσαμεν ὑπὸ σημείωσιν. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ σημάνη τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν, τὴν κρίσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸν χωρισμὸν τῶν προβάτων ἀπὸ τῶν ἐριφίων, τὴν κατάκτησιν τῆς ἀφθάρτου δόξης ἢ τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως. Ἡ διαστημικὴ πυρκαϊά, διὰ τὴν ὁποῖαν εἶπομεν ἀνωτέρω, θὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ἔμψυχον καὶ τὴν ἄψυχον φύσιν καὶ θὰ μᾶς χάριση τὴν «ἐν Χριστῷ καινὴν κτίσιν» εἰς τὸν ἀπόλυτον βαθμὸν.

* * *

Ἐὰν λοιπὸν ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ διαστήματος καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων ταυτισθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης μὲ τὸ μέλλον τῆς γῆς καὶ τὴν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τότε ὀφείλομεν νὰ διακηρύξωμεν ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς καταδικασμένη.

Καὶ διὰ μὲν τὸ μέλλον τῆς γῆς, εἶπομεν ἤδη ἄρκετά. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν ὅτι αὕτη ἔχει ἤδη ἐξασφαλισθῆ, ἀλλὰ κατὰ διάφορον τρόπον. Κατ' ἀρχὴν μὲν ἡ διαιώνισις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔχει διασφαλισθῆ ἐξ αὐτῆς τῆς διφθοῦς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐνύλου καὶ αἵλου ὑποστάσεώς του, τοῦ φθαρτοῦ σώματος καὶ τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς. Κατὰ κύριον ὅμως λόγον αὕτη ἡ διαιώνισις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καθ' ὃν τρόπον ἐννοεῖ αὐτὴν ἡ Ἐπιστήμη, δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ διὰ τῆς ἀποδημίας εἰς ἕτερα ἡλιακὰ συστήματα, ἀλλὰ διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Καὶ ἡ μετοχὴ αὕτη θὰ καταστῇ δυνατὴ κατὰ τινὰ ὅμως προσωπικὸν τρόπον. Ὁ καθεὶς θὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ μόνος καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τὸν μόνον. Ἡ μετοχὴ εἰς τὴν ἀθανασίαν ἐρμηνεύεται ὡς θέωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ θέωσις αὕτη θὰ πραγματοποιηθῇ σήμερον, ἐν ὅσῳ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παρούσαν ζώην, ἐν ὅσῳ δηλ. ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἐντὸς μας τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἀποτελεῖ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μας. Τὴν μέθεξιν εἰς τὴν αἰωνιότητα θὰ τὴν ἐξασφαλίσωμεν τότε, ἐὰν τὴν ἀναζητήσωμεν ἀπὸ σήμερον. Ἐὰν σήμερον ζήσωμεν ἐναρέτως καὶ εὐσεβῶς, ὥστε τότε, ποῦ τὸ σύμπαν θὰ ἀνακαινισθῇ καὶ θὰ ἀναμορφωθῇ, καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναδειχθῶμεν «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ» (Ρωμ. 8,17), διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν αἰωνίας πλέον ὅσα «ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Συνεπῶς, ἀναλογιζόμενοι τὸ τέλος τοῦ πλανήτου μας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἔταξεν νὰ κατοικήσωμεν, ἀντὶ νὰ προβληματιζώμεθα διὰ τὸν καλύτερον τρόπον μεταναστεύσεως εἰς ἄλλους πλανήτας, εἶναι προτιμότερον νὰ ἀναλογιζώμεθα ὅτι ὁ Ἅπ. Πέτρος μᾶς προτρέπει: «Τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις, προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν Οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται!» (Β' Πέτρου γ' 10-13).

Ἄρχιμ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ Γ. ΛΕΝΗΣ

ΤΟ Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ*

Δευτέρα Ἡμέρα. — Συνεδρία Γ'.

Μετά τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς, τῇ συμμετοχῇ πολλῶν συνέδρων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιμ. π. Παύλου Νικηταρά, καὶ τὸ ἐπακολουθήσαν ῥόφημα, ἤρχισεν ἡ Γ' συνεδρία εἰς τὸν αὐτὸν χώρον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱ. Μονῆς.

Τὸ πρόγραμμα προέβλεπε συζήτησιν ἐπὶ τοῦ Σχεδίου Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (περὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἱ. Μονῶν). Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Γραμματεὺς ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορακίτης ἀνέγνωσε διαφόρους προτάσεις τῆς ἐπὶ τοῦ Μοναχισμοῦ Μ.Σ.Ε. διὰ τὴν βελτίωσιν ὀρισμένων διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ Σχεδίου. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σεβ. Πρόεδρος παρεκάλεσε τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς διαληφθείσης Μ.Σ.Ε. ἀρχιμ. Καλλίνικον Καροῦσον, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν περὶ Συνοδικῶν Μονῶν παλαιὰν εἰσηγησὶν αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Μ.Σ.Ε., τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς ὁποίας ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Διαπίστως τῆς κρίσεως τὴν ὁποίαν διέρχεται ὁ ἀνδρῶς κυρίως Μοναχισμός. Ἐπισημάνεις τῆς πραγματικότητος, καθ' ἣν οἱ ὀλίγοι ἐφιέμενοι τῆς κατὰ Χριστὸν μοναστικῆς ζωῆς καταφεύγουν, πολλάκις εἰς νομικὰ σχήματα, παρέχοντα εἰς αὐτοὺς ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου ἢ παραμένοντες εἰς τὰς οἰκίας των, ἀσκοῦντες οὕτω ἕνα ἰδιωτικὸν Μοναχισμόν. Αἱ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις καὶ ἡ ἐπιστρατεύσεις βίας ἀρνητικὰ μόνον ἀποτελέσματα εἶχον καὶ δύναται νὰ ἔχουν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐπιτακτικὴ ἔθεν ἡ ἀνάγκη δημιουργίας ἀπὸ πλευρᾶς αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ ὑπάρχουσαι μοναστικαὶ κλίσεις, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι νέαι νὰ ἀξιοποιηθῶν, διὰ νὰ μὴ παρίσταται ἡ ἀνάγκη καταφυγῆς τῶν φιλομονάχων εἰς τὴν μορφήν τοῦ Μοναχισμοῦ ἰδιωτικῆς φύσεως. Ἐπιβάλλεται δηλονότι ἡ ἀνεύρεσις ἐνὸς Κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, συνδυάζοντος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ αὐτοτέλειαν, τὴν ὁποίαν ζητοῦν οἱ μοναχοί, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καταλύεται ἡ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἐξάρτησις. Ἡ λύσις αὕτη θὰ διηυκόλυε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ δυναμικοῦ, τὸ ὁποῖον διαθέτουν νῦν τὰ ἰδιωτικὰ Ἑσχαστῆρια καὶ αἱ λοιπαὶ ἰδιωτικαὶ Μοναστικαὶ Ἀδελφότητες. Ἡ ἀναζητούμενη λύσις εἶναι ἡ σύστασις Συνοδικῶν Μονῶν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων, ἧτοι Μονῶν ἐξαρτημένων ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Διὰ τῆς λύσεως ταύτης, ἐνῶν ἀφ' ἐνὸς παρέχεται ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀνεξαρτησία, ὡς ἐπιθυμοῦν οἱ φιλομόναχοι, ἀφ'

ἐτέρου διαφυλάσσεται καὶ ἡ Κανονικὴ τάξις καὶ ἡ ἐξάρτησις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ θεσμὸς οὗτος εὑρηται ἐν ἰσχύϊ εἰς πολλὰς Ὁρθοδόξους Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, διότι τὸ ἡμέτερον Κανονικὸν Δίκαιον «ἀναγνωρίζει καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς κανονικῆς υπαγωγῆς Ἱ. Μονῆς εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἢ τὴν Ἱ. Σύνοδον» (Π. Παναγιωτάκου: Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου τ. Δ'. σ. 301). Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθρον 8 λ.χ. τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου αἱ Μοναὶ Κύκκου, Μαχαιρά καὶ Ἀγ. Νεοφύτου ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐπίσης κατὰ τὸ ἄρθρον 92 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας αἱ Μοναὶ Ρίλας καὶ Τρωιάννου ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἐν Ρωσίᾳ ὑφίσταται ὁ θεσμὸς οὗτος δι' ἑπτὰ Μονάς, ἕτεραι δ' ἐξ ἄλλου, ὀνομαζόμεναι Ἀρχιμανδριτικαὶ ἢ Ἡγουμενικαί, ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἀρχιμανδρίτου, τελοῦσαι ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐξάρτησιν τῆς Ἱ. Συνόδου. (Π. Παναγιωτάτου ἐνθ' ἄνωτ. σ. 301). Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀναγνωρίζει Σταυροπήγια. Ἐν Ἑλλάδι δὲ ἄπασαι αἱ Μοναὶ μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου ἦσαν Σταυροπήγια.

Μετά τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὡς ἄνω εἰσηγήσεως, ὁ Γραμματεὺς ἀνέγνωσε τὰς προτάσεις τῆς Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, δι' ὧν υἱοθετοῦνται αἱ ἐν τῇ εἰσηγήσει ἀπόψεις καὶ ἐγκρίνεται ἡ διαμόρφωσις τοῦ οἰκείου ἄρθρου τοῦ Σχεδίου Κανονισμοῦ, ὅπερ ὑποβάλλεται πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. πρὸς ἐπικυρώσιν.

Εἶτα τὸν λόγον λαβὼν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπρότεινε, ὅπως ἀντὶ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ προγράμματος συζήτησεως ἐπὶ τοῦ Σχεδίου Κανονισμοῦ, ἀναλάβῃ ἡ Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τοῦ Μοναχισμοῦ τὴν ἐκπόνησιν νέου Σχεδίου, περιλαμβάνοντος γενικὰς διατάξεις—πλαίσια, παρεχούσας ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν εὐχέρειαν κινήσεων καὶ προσαρμογῶν ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐκασταχοῦ συνθήκας. Γενομένης ἀποδεκτῆς τῆς ὡς ἄνω προτάσεως τοῦ Μακαριώτατου, ἐγένετο συζήτησις ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Μοναχισμοῦ, δόντος πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν τοῦ Μακαριώτατου, ὅστις λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν «ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ βασικώτερον πρᾶγμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ πῶς θὰ εὐαρεστήσωμεν εἰς τὸν Θεόν. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ κανεὶς εἰς τὸν Κύριον, καὶ μάλιστα ὑπὸ δύο προϋποθέσεις: καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν καὶ τὰς περιστάσεις, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄτομα». «Ὁ Κύριος, ὑπεργάμμισεν ὁ Μακαριώτατος, δὲν κόβει ἕνα ἀγκάρι, εἰς τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ὑπαγάγῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μᾶς ἔχει δώσει καὶ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ διάφορα εἰς ἕνα

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 191 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τεύχους.

ἐκαστον τάλαντα. Εἰς ἄλλον πέντε, εἰς ἄλλον δύο, εἰς ἄλλον ἓνα. Καὶ ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν τάλαντων καταφαίνεται ὅτι ὁ Κύριος ἤλεγξε τοὺς ὀφειλέτας ἐνώπιόν του ὄχι διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἠξιοποίησαν τὰ τάλαντα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἂν τὰ ἠξιοποίησαν».

Συνεχίζων ὁ Μακαριώτατος ἐτόνισεν ὅτι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν της. Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν ὑπῆρξε τὸ μαρτύριον. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων Πατέρων, τὸ κήρυγμα. Ἔχει κάθε ἐποχὴ τὸ ἰδιάζον, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἀποκλειστικόν. Καὶ ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας βλέπομεν ὅτι δὲν θεωροῦνται ἅγιοι μόνον οἱ μάρτυρες ἢ οἱ Πατέρες ἢ οἱ Ὅσιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. Κατὰ συνέπειαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν μορφήν τοῦ Μοναχισμοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐπικρατήσῃ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς εὐρύτητος, ὥστε νὰ υἰοθετηθοῦν καὶ αἱ δύο κεντρικαὶ αὐτοῦ μορφαί, ἦτοι καὶ ὁ ἡσυχαστικὸς — ἀναχωρητικὸς καὶ ὁ κοινωνικὸς. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ ἀμφοτέρους. Ἀπαράδεκτος εἶναι ὁ ἐγωκεντρικὸς τρόπος ζωῆς. Σημασίαν δὲ ἔχει τὸ νὰ ζῆ κανεὶς ὀλοκληρωτικῶς τὴν ἐνοσίαν τῆς ἀφιέρωσης καὶ νὰ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τὰς κακίας. Νὰ καλλιεργῇ τὰ τάλαντα πού τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός. Νὰ ἀναζητῇ πάντοτε, τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἡ νέκρωσις τοῦ ἐγῶ καθιστᾷ τὴν ἀφιέρωσιν ὄντως ἀφιέρωσιν. Καὶ ἡ νέκρωσις τοῦ ἐγῶ εἶναι ἀπαραίτητος καὶ διὰ τὰς δύο μορφὰς τοῦ Μοναχισμοῦ. Διότι ἡ ἀπάρνησις τοῦ ἐγῶ καὶ ἡ ἐξάσκησις τῆς ἀγάπης εἶναι ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις τῆς ἠθικῆς τελειότητος καὶ τῆς θεώσεως, ὅπου πρέπει νὰ φθάσῃ πᾶς μοναχός.

Πρὸς τὰς ἀπόψεις ταύτας τοῦ Μακαριωτάτου συνεφώνησεν ὁ Σεβ. Ὑδρας, ὅστις ὠμίλησε μετὰ ταῦτα, ὑπογραμμίσας ἰδιαίτερος τὴν σκέψιν τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ ταπεινοῦ φρονήματος, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεμία μορφή τοῦ Μοναχισμοῦ ἔχει ἀξίαν.

Μετὰ 15λεπτον διάλειμμα ἡ συζήτησις συνεχίσθη. Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ π. Χρυσόστομος Σπύρου, ὅστις συνεφώνησε μὲν πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Μακαριωτάτου ὡς πρὸς τὴν προτεραιότητα τῆς δι' ἐσωτερικοῦ ἀγῶνος ψυχικῆς προετοιμασίας καὶ ἐτοιμότητος, ἐπέμεινεν ὅμως ἐπὶ τῆς καθαρῶς ἡσυχαστικῆς μορφῆς τοῦ Μοναχισμοῦ, ἥτις, ὡς εἶπε, δίδει τὴν δυνατότητα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς πάλης πρὸς κἄθαρσιν τῆς καρδίας. Τὴν ἱεραποστολήν πρέπει ὁ μοναχὸς νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὴν καρδίαν του. Νὰ δοκιμασθῇ πολὺ πρὶν ἢ διδάξῃ τοὺς ἄλλους. Ὁ πνευματικὸς θὰ κρίνῃ τότε εἶναι ὠριμος ὁ μοναχὸς διὰ νὰ ἀρχίσῃ κοινωνικὴν δρᾶσιν. Δὲν θὰ πρέπει ἄλλωστε νὰ παροράται ἡ ἀλήθεια, καθ' ἣν ὁ μοναχὸς διὰ τῆς προσευχῆς προσφέρει ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κόσμον, ἥτις εἶναι ἴσως ἀνωτέρα τῆς προσφορᾶς πολλῶν Ἱεροκηρῶν.

Λαβὼν καὶ αὐθις τὸν λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔθεσε τὸ ὅλον θέμα ἐπὶ τῆς ὀρθῆς του βάσεως. Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐτόνισεν, νὰ υπάρξῃ εἷς καὶ μόνος

τύπος μοναχικῆς ζωῆς, π.χ. μόνον ὁ ἡσυχαστικὸς. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας κλίσεις του. Ἄλλοι ρέπουν πρὸς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου. Ἄλλοι ὅμως πρὸς τὴν κοινωνικὴν προσφορὰν. Οἱ ἡσυχασταὶ ἄς μείνουν διὰ παντός ἡσυχασταὶ καὶ εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ σπανίας περιπτώσεις ἄς ἀναλάβουν δράσιν, ὡς συνέβη μὲ τὸν Ἀγ. Ἀντώνιον. Δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀναθέσωμεν δρᾶσιν. Ἄλλ' οὔτε καὶ ἀντιστρόφως δυνάμεθα κοινωνικοὺς ἐργάτας νὰ ἐξαναγκάσωμεν εἰς ἡσυχαστικὸν βίον. Διότι τότε μόνον ζημία θὰ προσέλθῃ. Σκοπὸς μας πρέπει νὰ εἶναι, συνέχισεν ὁ Μακαριώτατος, πῶς θὰ εὐαρεστήσωμεν εἰς τὸν Κύριον. Ἄς ἐπαναπαυώμεθα πρὸς τοῦτο ἐκεῖ, ὅπου ἔταξε τὸν καθένα ὁ Θεός. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐαρεστῇ εἰς τὸν Θεὸν καὶ σκουπίζοντας τὴν αὐλήν, ἂν ἐνεῖ τὸν ἔταξεν ὁ Θεός. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμεν ὡς τελειότερον τὸ ἐν σύστημα μοναχικῆς ζωῆς καὶ ὑποδεέστερον τὸ ἄλλο. Τὸ θέμα εἶναι ὅτι, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ α' ἢ β' εἶδος μοναχισμοῦ, πρέπει νὰ βοηθηθῇ, ὥστε νὰ τὸ βιώσῃ κατὰ Θεόν. Πρέπει διὰ τοῦτο καὶ οἱ δύο τύποι νὰ υἰοθετηθοῦν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔχει σημασίαν εἶναι, ὅτι εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τύπους πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀγιότης βίου, εἰς τρόπον ὥστε οἱ πρὸς τὸν ἡσυχασμὸν ρέποντες νὰ ἐλκυσθοῦν πρὸς τὰς ἡσυχαστικὰς Μονὰς, καὶ οἱ πρὸς τὴν δρᾶσιν ἀποκλίνοντες νὰ καταφύγουν εἰς ἐκεῖνας, αἵτινες ἔχουν ἱεραποστολικὴν ἢ φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα.

Τὰς ἀπόψεις ταύτας τοῦ Μακαριωτάτου ἐπεκρότησεν ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Δωρόθεος, τονίσας ὅτι τὸ βασικὸν πρόβλημα εἶναι ἡ προσέλκυσις μοναχῶν νέων, οἱ ὅποιοι θὰ δυνηθοῦν νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Μοναχισμοῦ. Ὁ π. Αἰμιλιανὸς Βαφείδης μετὰ ταῦτα ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ συγκίνησιν του διότι, ὡς εἶπε, διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἐκκλησία σκέπτεται καὶ μελετᾷ τὸ τόσο σοβαρὸν θέμα τοῦ Μοναχισμοῦ μετὰ τόσο ἐνδιαφέροντος. Καὶ συνεφώνησεν ὡς πρὸς τὸ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβληθῇ («ἐνα καλοῦπι») δι' ὅλους. Ἐν συνεχείᾳ ἐξέφερε τὰς ἐαυτοῦ ἀπόψεις ἐπὶ τινῶν ἀρθρῶν τοῦ Σχεδίου Κανονισμοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Νικόδημος λαβὼν ἐκ νέου τὸν λόγον εἶπεν ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως διεπιστώθη ὅτι υφίστανται ὠριμὰ προβλήματα, ἀπασχολοῦντα τὸν ὀρθόδοξον Μοναχισμὸν. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ «τῆς συνεργασίας μέσα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἀπορείας καὶ τῶν Ἐπισκόπων πρὸς τὰ Μοναστήρια καὶ τῶν μοναχῶν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ ἀλληλοκατανοήσεως. Καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ἔχουν ἀνάγκην νὰ διδαχθοῦν περὶ Μοναχισμοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ μοναχοὶ ἔχουν ἀνάγκην νὰ διδαχθοῦν περὶ Ἐκκλησίας». Τελευτῶν ὁ Σεβ. συνεφώνησε πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου διατυπωθεῖσαν γνώμην ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν νέου Σχεδίου — πλαισίου περὶ Ἱερῶν Μονῶν.

Συμπληρωθείσης οὕτω τῆς ὥρας ἐπερατώθη καὶ ἡ Γ'. Συνεδρία, καὶ ἐπηκολούθησε γεῦμα κοινὸν εἰς ἀτμόσφαιραν ἀγάπης καὶ πνευματικότητας.

Δ'. Συνεδρία

Μετὰ τὴν προσευχὴν ὁ Σεβ. Πρόεδρος ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν ἀρχιμ. Μάξιμον Ψιλόπουλον, ὅστις ὀμιλῶν συνεφώνησεν ἐπὶ τῆς ἀναγκαιότητας ἐνὸς εὐρυχωροτέρου Κανονισμοῦ καὶ εὐελίκτου. Ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὸν καταλληλότερον τύπον μοναστικῆς ζωῆς, εἶπεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἶναι νὰ ἐφαρμοζῆ ὁ μοναχὸς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν του. Ἐὰν τοῦτο συμβαίνει, δὲν χρειάζεται σαφῆς διαχωρισμὸς ἡσυχαστικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τύπου. Ὁ Θεὸς δύναται καὶ ἓνα ἡσυχαστὴν νὰ καλέσῃ εἰς κοινωνικὴν δρασίαν, ὡς συνέβη μὲ τὸν ἄγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν. Τελευταῖον ὁ π. Μάξιμος εἶπεν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο, ἐὰν θὰ ἐπανήρχετο ἐν ἰσχύϊ ὁ τύπος τοῦ ἀγάμου κοσμικοῦ κλήρου, ὅστις ὑφίσταται σήμερον ἐν Ρωσίᾳ, ὅποτε δὲν θὰ ἐδημιουργεῖτο σύγχυσις.

Τὴν χαρὰν του καὶ τὴν συγκίνησίν του διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν προβλημάτων τοῦ Μοναχισμοῦ ἐξέφρασεν ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Βασίλειος Γοντικᾶκης, ὑπογραμμίσας μετ' ἐμφάσεως τὰς σφᾶς σκέψεις τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχει ὁ Μοναχισμὸς, ἐκ τοῦ ἐγκεντρικοῦ πνεύματος. Δὲν σώζει, εἶπε, τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα τοῦ μοναχοῦ, ἀλλ' ἡ τελειότης τῆς καρδίας. «Οὐσιαστικὰ νομίζω, παρετήρησεν, ὅτι ὀρθόδοξος μοναχὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπει τὰ πάντα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ τὰ ξαναδίδει ὅλα». Ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ τείνῃ πάντοτε πρὸς τὴν θέωσιν, καὶ τότε «τὴν καρδίαν του κατευθύνει ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ». Ὁ μοναχὸς ὁ ὀρθόδοξος δὲν περιορίζεται καὶ δὲν ὀρίζεται ἐξωτερικῶς ὡς ἡσυχαστὴς ἢ ὡς κοινωνικός, ἀλλὰ δουλεύει, προσεύχεται καὶ ὑποφέρει δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀποβαίνει ταυτοχρόνως καὶ ἡσυχαστὴς καὶ κοινωνικὸς ἄνθρωπος.

Ὁ π. Ἀνθιμὸς Δημακόπουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Λαύρας Καλαβρύτων, λαβὼν ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον συνεφώνησε πρὸς τὴν ἀνάγκην ἐνὸς εὐρυχωροτέρου Κανονισμοῦ. Ἀνέφερε δὲ εἰδικὰ τινὰ προβλήματα τῆς Μονῆς του, δημιουργούμενα ἐκ τῆς τουριστικῆς κινήσεως. Ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου π. Νικηφόρος Θεοδωρόπουλος εἶπεν ὅτι αἴτιον τῆς πνευματικῆς παρακμῆς τῶν Μονῶν εἶναι τὸ ἰδιόρρυθμον σύστημα, τὸ ὁποῖον καὶ πρέπει νὰ καταργηθῆ. Ὁ π. Λεόντιος τῆς Ἱ. Μονῆς Λογγοβάρδας Πάρου ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν ὅτι ἡ Μονὴ εἶναι τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον καλλιιεργεῖ ψυχικῶς τοὺς μοναχοὺς καὶ προετοιμάζει καὶ ἡσυχαστὰς καὶ κοινωνικοὺς ἐργάτας. Ὑπερημύνη δὲ ἐν τέλει τῆς αὐτοτελείας τῶν Ἱ. Μονῶν.

Ὁ π. Παῦλος Νικηταροῦς ὑπέμνησε τὴν ἀνάγκην ἀναπτύξεως στενῶν σχέσεων συνεργασίας μεταξὺ τῶν Μονῶν, τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπισκέψεων μεταξὺ

τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν πρὸς προαγωγὴν τοῦ πνεύματος τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Μετὰ ταῦτα, ληξάσης καὶ τῆς Δ' συνεδρίας, ἐνεκρίθησαν τὰ πορίσματα τοῦ Συνεδρίου, ἅτινα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1ον. Ὁ Μοναχὸς καὶ ὁ κόσμος.

Διεπιστώθη ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τίθεται εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διαφερόντων.

Ὑπεγραμμίσθη ἡ ἐπίδρασις τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος, καὶ δὴ τοῦ ἐκ τῆς δύσεως προσερχομένου, δυσμενέστατα ἐπιδρώντος καὶ ἀνασχετικῶς εἰς τὴν νεότητα, ἀνακόπτον τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν καλλιέργειαν μοναστικῶν κλήσεων (π.χ. ἐπίμαχον θέμα τουρισμοῦ, τὰ ποικίλα μέσα ἐπικοινωνίας κ.λ.π.).

Ὅθεν, ἀπόλυτος ἀνάγκη παρίσταται τῆς ἀναβιώσεως καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ Ἀνατολικοῦ Μοναχισμοῦ, ἥτοι μελέτη τοῦ θέματος διαφωτίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, Θεολογία τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀναζήτησις ἐμπνευσμένων προτύπων καὶ δὴ ἐνσαρκούντων σήμερον τὸ μοναστικὸν ἰδεῶδες.

2ον. Ὁ Μοναχὸς καὶ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας.

α) Διεπιστώθη κλονισμὸς τῆς ἀμοιβαίας κατανόησεως Μοναχικοῦ κόσμου καὶ τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς μὴ ἐμπρέπουσαν συμπεριφορὰν μοναχῶν τινων, ἀλλὰ καὶ εἰς περιπτώσεις μὴ ἐνδειγμένης ἀσκήσεως τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐποπτείας. Ὅμοφῶνως δὲ ἐγένετο ἀποδεκτόν, ὅτι ἡ συνέχισις τοῦ τοιοῦτου κλίματος δὲν δικαιολογεῖται καὶ δὲν θὰ προωθηθῆ τὸ μέγα προκείμενον ἔργον.

Πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖον τυγχάνει, ὅπως ἐξ ἐνὸς μὲν οἱ μοναχοὶ συνειδητοποιήσουν ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀποδίδουν τὸν προσήκοντα σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ἐξ ἑτέρου δὲ ὁ Ἐπίσκοπος νὰ ἴσταται εἰς τὴν σαφῶς παρὰ τῶν Ἱ. Κανόνων ὀριζομένην θέσιν.

β) Διεπιστώθη ὡσαύτως ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ κύρους τοῦ Ἡγουμένου, ὡς Πατρός τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητος, ἧς ἡγεῖται καὶ προϊστάται.

γ) Ὅμοίως διεπιστώθη ἡ ἀνάγκη ἐπαρκοῦς διαφωτίσεως ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ μοναστικοῦ ἰδεώδους ἐξ ἀναγκαιότητος καὶ τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς αὐτοῦ διὰ τὸν σύγχρονον κόσμον.

δ) Ἐπίσης διεπιστώθη ἡ ἀνάγκη διερευνήσεως τῆς ὑπάρξεως δυνατότητος δημιουργίας Μονῶν μὲ ἐξειδικευμένην ἀποστολὴν καὶ πλείονα αὐτοτέλειαν.

3ον. Ὁ Μοναχὸς καὶ ἡ πνευματικὴ ζωή.

α) Ὁμολογήθη ὅτι ἔχει σημειωθῆ ποία τις ὑποβάθμισις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν καὶ δὲν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀπαιτεῖται «πολλή προπαρασκευή».

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας ἐν συνεντεύξει του μετ' ἀπεσταλμένου ἑφημερίδος τῆς Θεσσαλονίκης ἐτόνισεν, ὅτι ἐδέχθη «μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ συγκινήσεως» τὸ πρὸς Αὐτὸν ἀποσταλὲν βαρυσήμαντον μῆνυμα τοῦ Πάπα Παύλου Στ'.

Ἐν συνεχείᾳ, ἀναφερόμενος εἰς τὸ ζήτημα τῆς «ἀποκαταστάσεως τῶν σχέσεων» μεταξὺ Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Παναγιώτατος ἐδήλωσεν, ὅτι αὕτη θὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἔτους 1054 ἐποχῆν, ἣτοι διὰ τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. «Εἶναι τοῦτο, προσθέτει, τὸ τελευταῖον βῆμα. Καὶ ἐνίοτε τὸ τελευταῖον βῆμα εἶναι τὸ δυσκολώτερον». Πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται «πολλή προπαρασκευή. Καὶ αὕτη ἡ προπαρασκευή γίνεται. Μία προπαρασκευή εἶναι τὸ μῆνυμα τοῦ Πάπα».

Αἱ δηλώσεις αὗται τῆς σεπτῆς κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα προσέγγισις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σημαίνει πορείαν πρὸς βεβιασμένην ἔνωσιν αὐτῶν. Καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπλὴν «ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεων» πρέπει, συμφώνως πρὸς τὰς

πατριαρχικὰς δηλώσεις, νὰ παραμερισθοῦν μετὰ «πολλῆς προπαρασκευῆς» πάντα τὰ ἐπιπροσθούντα εἰς αὐτὴν ἐμπόδια.

Διακονοῦν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἠκούσθησαν προσφάτως ἐπικρίσεις κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ὡς ἀπομακρυνουσῶν δῆθεν ἐκ τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὰς θεόθεν δοθείσας εὐθύνas καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῆς.

Πρὸς πρόληψιν δημιουργίας ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων, θὰ ἔπρεπε νὰ σημειωθῆ, ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Μόνιμοι Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαί, αἵτινες συνεστήθησαν πρὸς πληρωσιν τοῦ αἰτήματος τῆς ἐνδελεχοῦς μελέτης καὶ προπαρασκευῆς τῆς πεφωτισμένης ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἐκκλησίαν ζητημάτων, ἔχουν ἐπὶ πάντων τῶν οὐσιωδῶν ὑποθέσεων χαρακτῆρα ἀπλῶς συμβουλευτικόν, οὐδόλως καταγοῦσαι τὰς ἀρμοδιότητας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἢ τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου. Ὡς ἤδη τῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 16 ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «π ρ ὀ ς

ἀντιμετωπίζεται σοβαρῶς καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας ἡ μεγίστη ὑπόθεσις τῆς μοναστικῆς βιοτῆς καὶ πολιτείας (ἣτοι λιπαρὰ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, συχνὴ μυστηριακὴ ζωὴ, οἰκειώσεις μὲ τὸ πνεῦμα τῶν καθηγητῶν τῆς ἐρήμου).

β) Διευτώθη ἐπίσης πρότασις τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τοῦ καταρτισμοῦ ἐνὸς νέου Κανονισμοῦ περὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν συνοπτικοῦ, δίκην πλαισίου, δυναμένου νὰ συμπεριλάβῃ ἅπαντα τὰ ἐπὶ μέρους, ὥστε ὅ τε ἡ συχαστικὸς τύπος τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ὁ κοινωνικὸς τοιοῦτος νὰ δύνανται εὐχερῶς νὰ κινήθωσιν ἐν αὐτῷ.

Τέλος, ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ διὰ τὴν ἐπανάληψιν συσκέψεων, ὡς ἡ συγκληθεῖσα, διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος ἐν Χριστῷ, ὡς ἐπίσης καὶ εὐρύτεραι διορθόδοξοι ἐπαφαί τοῦ Μοναχικοῦ κόσμου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀναβιώσεως τοῦ Μοναχισμοῦ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πορισμάτων ὁ Σεβ. Πρόεδρος ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἠὲ χαρίστησε τὸσον τὸν Μακαριώτατον καὶ τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, ὅσον καὶ τοὺς συνέδρους διὰ τὴν ἐνὸς ἐκάστου συμβολὴν

εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ καρποφόρον διεξαγωγὴν τῶν συζητήσεων καὶ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν συμπερασμάτων.

Τοιοιουτρόπως ἔληξε τὸ Α' Συνέδριον μοναστικῶν παραγόντων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ πολλὰ ὠφέλη. Ἐδόθη κατ' αὐτὸ ἡ εὐκαιρία, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά μας χρονικά, νὰ γίνῃ ἀνταλλαγὴ τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν σκέψεων τῶν μοναστικῶν παραγόντων τῆς χώρας καὶ νὰ ἀκουσθῆ καὶ ἡ γνώμη των ἐπὶ τῆς περαιτέρω ἀνοδικῆς πορείας τοῦ δοκιμαζομένου ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ μας.

Ἐἴθε ὁ Κύριος νὰ δώσῃ νέαν πνοὴν εἰς τὸν Μοναχισμόν μας. Νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς σημερινῆς του κρίσεως. Νὰ πυκνώσῃ τὰς τάξεις του διὰ νέων στελεχῶν, ἐμφορουμένων ὑπὸ ἐνθέου ζήλου. Νὰ παρουσιάσῃ νέας βιωσίμους Μοναστικὰς Ἀδελφότητας καὶ νὰ στηρίξῃ τὰς παλαιὰς. Καὶ νὰ εὐδοκήσῃ, ὥστε καὶ πάλιν νὰ ἀνατεῖλουν ἡμέραι λαμπρᾶς δόξης καὶ πνευματικῆς ἀνθήσεως ἐνὸς τόσον ἀπαραιτήτου καὶ εὐλογημένου ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ, οἷος ἀναμφισβητήτως ἦτο καὶ εἶναι ὁ ὀρθόδοξος ἀνατολικὸς Μοναχισμὸς μας.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΣΟΣ

μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν θεμάτων τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως τῶν Συνελεύσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ προετοιμασίαν τῶν ἐπ' αὐτῶν εἰσηγήσεων, ὡς καὶ πρὸς ὑποβοήθησιν ἐν γένει τοῦ ἔργου τῆς Δ.Ι.Σ. ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς τε Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Διαρκoῦς Ἱ. Συνόδου, συνιστῶνται αἱ Μόνιμοι Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαί).

Ὅθεν, αἱ Μόνιμοι Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαὶ οὐδόλως ὑποκαθιστοῦν τὴν Ἱεραρχίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως διακονοῦν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἑβδομάς ἀφιερωμένη

εἰς τὸν ἱερέα τοῦ Ὑψίστου.

Μετὰ σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διοργανώθη εἰς πανελλήνιον κλίμακα ἀπὸ 3ης μέχρι 10ης Ἀπριλίου («Ἑβδομάς ἀφιερωμένη εἰς τὸν ἱερέα τοῦ Ὑψίστου»), ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς προβολῆς τοῦ ὕψους τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς δημιουργίας κλίματος καταλλήλου διὰ τὴν προσέλευσιν τῶν νέων εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Αἱ κατὰ τὴν («Ἑβδομάδα») ταύτην ἐκδηλώσεις, — οἷαι λ.χ. ὑπῆρξαν αἱ σχετικαὶ ὁμιλίαι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερονύμου καὶ πολλῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν· αἱ εἰδικαὶ συγκεντρώσεις τῶν ἤδη περιβεβλημένων τὸ ἱερὸν σχῆμα, τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας, τῶν κατηχητῶν καὶ τῶν κατηχητριῶν, τῶν γονέων τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα διακονοῦν εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα καὶ ἄλλων, ὡς καὶ τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν, τῶν πρεσβυτερῶν κλπ., ὡς καὶ ἡ διὰ κηρυγμάτων, κατηχητικῶν μαθημάτων καὶ σχετικῶν φυλλαδίων καὶ λοιπῶν δημοσιευμάτων ἔξαρσις τοῦ «ὑπονοήματος» τῆς ἱερωσύνης· ἡ ἀπονομή συνοδικοῦ ἐπαίνου εἰς τοὺς γονεῖς, οἵτινες ἔσχον τὸ ἰδιαιτέρον προνόμιον νὰ ἴδουν ἐν ἡ περισσώτερον τέκνα των κατατασσόμενα εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου — ἀπετέλεσαν ἐγεργήριον σάλπισμα πρὸς ἀνάληψιν στανροφορίας διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἀνάγκης τῆς πυκνώσεως τῶν τάξεων τοῦ ἱεροῦ κλήρου δι' εὐσεβῶν καὶ κατὰ πάντα ἐκλεκτῶν νέων.

Ἄς ἀναπεμφθῆ ὑπὸ πάντων ὀλοφύχως ἡ εὐχή, ὅπως ὁ Δοτῆρ παντός ἀγαθοῦ ἐκβάλλων «ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ» εὐλογήσῃ τὸν κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος («Ἑβδομάδα») σπαρέντα σπόρον, ἵνα οὗτος

τάχιστα ἀποδώσῃ καρπὸν ἑκατονταπλασίονα διὰ τῆς ἀξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερατικῶν κλήσεων.

Ψυχαγωγικαὶ ἐκδηλώσεις

διὰ τοὺς ἐργαζομένους.

Καθ' ἃ ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὸ Ὑπουργεῖον Ἑργασίας, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ἑνημερώσεως Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, συνεκρότησε νέον σύστημα ψυχαγωγίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς χώρους ἐργασίας, πέραν ἐκείνου, ὅπερ ἐφαρμόζεται ἤδη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Ἑστίας. Κινητὰ καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα θὰ ὀργανώσουν ψυχαγωγικὰς ἐκδηλώσεις εἰς τοὺς χώρους ἐργασίας — ἐργοστάσια, ἐπιχειρήσεις κ.λ.π. — αἵτινες θὰ ἀναμεταδίδονται διὰ τοῦ ῥαδιοφωνικοῦ καὶ τηλεοπτικοῦ δικτύου. Τὸ νέον σύστημα ψυχαγωγίας θὰ ἐφαρμοσθῆ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, μὲ προοπτικὴν ἐπεκτάσεώς του σταδιακῶς εἰς ὅλοκληρον τὴν Χώραν.

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ κατ' ἀρχὴν ἀξιέπαινος καὶ σπουδαιότατη αὐτῆ προσπάθεια θὰ ἀποβῆ πρὸς ὄφελος τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων, ὅταν συνδυάζηται μετὰ τῆς διαρκoῦς φροντίδος, ἵνα τὰ παρουσιαζόμενα εἰς αὐτοὺς ψυχαγωγικὰ προγράμματα εἶναι ἀπηλλαγμένα πάσης αἰσθητικῆς καὶ ἠθικῆς κατωτερότητος καὶ συντελοῦν πρῶτα εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν αὐτῶν.

Ἀκατάλληλος ὡς «κατάλληλος».

Ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας διαμαρτύρεται ἐντόνως διὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀρμοδία κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἐνέκρινεν ὡς «κατάλληλον» δι' ἀηλίκους μίαν ὄλως ἀκατάλληλον δι' αὐτοὺς κινηματογραφικὴν ταινίαν. Αὕτη, προβαλλομένη εἰς πολλὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας τῶν Ἀθηνῶν, πλήττει καιρίως τὴν ἠθικὴν συνείδησιν χιλιάδων ἀηλικῶν παιδιῶν, παρακολουθόντων τὴν ταινίαν ταύτην, ἣτις ὑπὸ ἔλκυστικὸν σκηνογραφικὸν καὶ μουσικὸν περίβλημα ἐξωραΐζει καὶ προβάλλει κατὰ τρόπον ἀπροκάλυπτον τὰς πρὸ τοῦ γάμου γενετησίους σχέσεις καὶ τὴν ἀπεμπόλησιν τοῦ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας τελουμένου μυστηρίου τοῦ γάμου.

Εἶναι, ἐπὶ τέλους, καιρὸς νὰ ἀντιληφθοῦν αἱ ἀρμόδια κριτικαὶ ἐπιτροπαί, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διευκολύνουν τὴν τοποθέτησιν δυναμίτιδος εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἑλληνορθοδόξου ἀγωγῆς, ἡ ὁποία μετὰ τὸσσοῦ κόπου καὶ μόχθου ἐπιτελεῖται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος κ. κ. 'Ιερόνυμος κατά τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 27ης Μαρτίου ἕως 6ης 'Απριλίου ἔ. ἔ.

'Εχοροστάτησε τὴν 27ην Μαρτίου κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ 'Εσπερινοῦ εἰς τὸν 'Ι. Ν. 'Αγίου 'Ιεροθέου Περιστερίου.

— Τὴν 3ην Μαρτίου κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ Μ. Κανόνος εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

— Τὴν 2αν 'Απριλίου κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ 'Ακαθίστου Ὑμνου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

'Ετέλεσε τὴν 28ην Μαρτίου τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας πτέρυγος τοῦ Ρωσικοῦ Γηροκομείου.

Πρόεστη τὴν 4ην 'Απριλίου ἐπιμνημοσύνου δεήσεως εἰς τὸ 'Α' Κοιμητήριον 'Αθηνῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ καθηγητοῦ Νικολάου Λούβαρι.

— Τὴν 3ην 'Απριλίου νεκρωσίμου 'Ακολουθίας εἰς τὸν 'Ι. Ν. Μεταμορφώσεως κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς 'Αλεξάνδρας Κ. Κύρου.

— Τὴν 6ην 'Απριλίου νεκρωσίμου 'Ακολουθίας εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Βασιλείου Λαμπροπούλου.

'Εθεμελίωσε τὴν 28ην Μαρτίου τὸ Κέντρον Νεότητος τοῦ 'Ι. Ν. 'Αγ. Νικολάου Χαλανδρίου.

Πρόεδρευσε τὴν 30ὴν Μαρτίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ὡς καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

— Τὴν 1ην 'Απριλίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ κληροδοτήματος «Μελισσοουργοῦ».

— Τὴν 6ην 'Απριλίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Παρέστη τὴν 3ην 'Απριλίου εἰς τὴν τελετὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Φροντιστηρίου Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, γενομένην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Α. Διακονίας, ὡς καὶ κατὰ τὴν Γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν εἰς τὸν 'Ι. Ν. τῆς 'Αγίας Εἰρήνης.

— Τὴν 4ην 'Απριλίου εἰς τὸ μουσικοφιλολογικὸν βραδυνόν, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε' ὑπὸ τῆς 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ «Παρνασσού».

— Τὴν 5ην 'Απριλίου εἰς τὴν Γενικὴν σύναξιν τῶν ἱερέων τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἐν τῷ 'Ι. Ν. 'Αγίας Εἰρήνης ἐπὶ τῇ ἀφιερωμένῃ εἰς τὴν «'Ιερέα τοῦ Ὑψίστου» ἑβδομαδί, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ 'Αρχιεπίσκοπος Παντελεήμων Μπαρδάκος καὶ ἀπενεμήθησαν ἐπαινοὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τέκνα τὰ ὅποια εἶναι κληρικοί.

— Εἰς τὴν σύναξιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν ἐν τῇ αἴθουσῃ τῆς 'Απ. Διακονίας, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ μεγάλη δύναμις τῆς 'Εκκλησίας.

Εἰς τὴν μουσικὴν ἑσπερίδα, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς χορωφίας

τοῦ 'Ι. Ν. 'Αγίου Γεωργίου Καρύτση εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ξενοδοχείου Χίλτον.

— Τὴν 6ην 'Απριλίου εἰς Γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸ "Άγιον Βῆμα παιδιῶν, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ ἱερεὺς π. Νικόλαος Φίλιας καὶ ἀπενεμήθησαν εἰδικὰ ἀναμνηστικά.

Παρηκολούθησε τὴν 1ην 'Απριλίου ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου 'Αθηνῶν ὁμιλίαν τοῦ Δικηγόρου κ. Δημητρίου Βαλληνδρᾶ.

— Τὴν 6ην 'Απριλίου τοὺς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ἀθλητικούς ἀγῶνας στίβου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 75 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπανιδρύσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

Ὁμίλησε τὴν μὲν 3ην 'Απριλίου ἀπὸ τῆς Τηλεοράσεως τοῦ ΕΙΡΤ τὴν δὲ 4ην 'Απριλίου ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου τοῦ ΕΙΡΤ καὶ τοῦ Ραδιοφώνου καὶ τῆς Τηλεοράσεως τοῦ Σταθμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἑβδομάδος τῆς ἀφιερωμένης εἰς τὸν ἱερέα τοῦ Ὑψίστου.

Συνειργάσθη τὴν 27ην Μαρτίου μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Προσωπικοῦ τῆς 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν.

— Τὴν 30ὴν Μαρτίου μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Γεωργ. Δουβαλοπούλου παρισταμένων καὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν παραγόντων τοῦ Ὑπουργείου καὶ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τὴν 31ην Μαρτίου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Διονυσίου, παρισταμένων καὶ τῶν Πανοσιολογιοτάτων 'Αρχιεπισκόπων κ. κ. 'Ιεροθέου Γαρυφαλλοῦ καὶ 'Ανθίμου Ρούσα.

— Τὴν 1ην 'Απριλίου μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας κ. Κων/νου Κυπραίου καὶ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ, ἐπίσης δὲ καὶ τοῦ κ. Θωμᾶ Ραυτοπούλου.

— Τὴν 3ην 'Απριλίου μετὰ τοῦ θεοφιλοτάτου Ἐπισκόπου Ἀχελώου κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ κ. Μιχαήλ Μακάρωφ, διὰ τὸ θέμα τῆς Θερινῆς Ἐξοχῆς τῶν Κληρικῶν.

'Εδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὴν 30ὴν Μαρτίου τὸν Ὑψηλὴν τὴν τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ἰωάν. Κουμανούδη, τὸν κ. Ἰωάν. Νάκον, τὸν κ. Στυλ. Παπαδόπουλον, τὸν κ. Παν. Πετρόπουλον καὶ τὸν ἱεροδιάκονον Μᾶρκον Μαντώλην.

— Τὴν 2αν 'Απριλίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Νικόλαον, τὸν Δα J. Cambel, τὸν κ. 'Αθ. Χαστούπην, κοσμητόρα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου 'Αθηνῶν, τὸν κ. Henri Desroche, τὸν κ. Ἀντώνιον Παπάντωνίου, τὸν κ. Δημήτριον Βαλληνδρᾶν ὡς καὶ ἐπιτροπὴν τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Καλλιτεχνῶν.

— Τὴν 3ην 'Απριλίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κλαυδιουπόλεως κ. Ἀνδρέαν, τὸν κ. Κων/νον Κούρκουλαν, Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Σύμβουλον καὶ Γεν. Διευθυντὴν Ὀργανισμῶν τῶν κ. Παναγ. Μπρατσιώτην, Καθηγητὴν Παν/μίου, Ἀκαδημαϊκόν, τὸν αἰδεσ. πρεσβύτερον Γεώργιον Παπαδέαν καὶ τὸν κ. Ἰωάν. Φινικῆν.

— Τὴν 6ην 'Απριλίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δράμας κ. Διονυσίου, τὸν πρέσβυν τῆς Ἀργεντινῆς κ. Peltzer Erik, τὸν Δήμαρχον Βύρωνος κ. Χριστόφ. Λιάσκαν, τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων στρατηγὸν κ. Παυλίδην μετὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ Σώματος καθηγητοῦ κ. Ν. Μπρατσιώτη, τὸν κ. Ἰωάν. Σιδέρην, τὸν κ. Ε. Βαγιανὸν καὶ τὸν κ. Ζίλμπερ Φιλίππιν.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Βασίλειος κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον:

Ἐτέλεσεν

α) τὴν θείαν Λειτουργίαν:

—Τὴν 7ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη.

—Τὴν 14ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀνδρέου, Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 21ην καὶ 25ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μητροπόλεως.

—Τὴν 29ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Παντελεήμονος Βουλιαγμένης.

β) τὴν θείαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων:

—Τὴν 3ην καὶ 17ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη.

Ἐχοροστάτησεν

α) εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῶν ἑορταζόντων Ἱερῶν Ναῶν:

—Τὴν 9ην εἰς τὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας Πατρικίας, Λόφου Ἀξιωματικῶν.

—Τὴν 24ην εἰς τὸν τῆς Μητροπόλεως.

β) εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν:

—Τὴν 5ην, 12ην, 19ην καὶ 26ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη.

—Τὴν 5ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων.

—Τὴν 12ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μητροπόλεως.

—Τὴν 19ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων.

—Τὴν 26ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικολάου Χαλανδρίου.

Ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον:

Ἐτέλεσεν

α) τὴν 6ην ἐπιμνημόσυνον δέσιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Παύλου, εἰς τὸ ἐν Κηφισῷ Ἐθνικὸν Ἐκπαιδευτήριον Ἀναβρύτων.

β) τὴν 22αν Ἀγιασμόν εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἐκθέσεως ἑορτασμοῦ τῆς «ἐβδομάδος Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας».

Προέστη τῆς νεκρωσίμου Ἀκολουθίας κατὰ τὴν κηδεῖαν:

α) Ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ στρατηγοῦ Βασ. Βραχνοῦ καὶ τῆς συζύγου του.

β) Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Μελετίου τοῦ ἱερέως Θρασυβούλου Κοντομήτρου.

γ) Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Παλ. Φαλήρου τοῦ ἱερέως Κωνσταντίνου Γρηγοροπούλου.

δ) Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμητηρίου Ν. Σμύρνης τοῦ Κων. Κοντομέρκου, πατρὸς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλευσίνος κ. Τιμοθέου.

Μετέσχε τῆς ἐπίσημου Δοξολογίας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἐπέδελξε ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ (ἀπουσιάζοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου) τοὺς Θεοφ. Ἐπισκόπους: Τροπαίου κ. Γρηγόριον καὶ Κυνέναν κ. Χρυσόστομον, τὸν κοσμητόρα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Φ. Μπουμπουλίδη, τὸν πανοσ. Ἀρχιμ. Φιλ. Πατεράκη, τὸν κ. Ἰωάν.

Βεργόπουλον, τὴν ἀδελφὴν Π. Πέππα, τὸν φιλόλογον κ. Ἀ. Παπαθεοδώρου, τὸν Καθολικὸν ἱερέα κ. Ἰωάν. Κουζουნიῶν καὶ ἄκτω μοναχᾶς Μαρωνίτιδας ἐκ Λιβάνου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχελῷου κ. Εὐθύμιος κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον:

Ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς Ἀγ. Γεώργιον Καρύκη, Ἀγ. Γεώργιον Χαλανδρίου, Ἀγ. Τριάδα Ν. Ἡρακλείου καὶ Εὐαγγελισμόν Μητροπόλεως.

Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Χαλανδρίου, Ἀγ. Τριάδος Ἀμπελοκήπων, Ἀγ. Νικολάου Καλλιθέας καὶ Ἀγ. Θεράπποντος Ζωγράφου.

Ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον:

α) Παρέστη εἰς ἑόρτιον συγκέντρωσιν ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς τὸ ΔΩΜΑ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ».

—Εἰς τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου.

—Εἰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Δήμου Ν. Ἡρακλείου ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου.

β) Ἐτέλεσεν ἀγιασμόν καὶ ὠρκισε τὰ μέλη τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος.

γ) Ἐδέχθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ ὁμάδα 60 Ἰαπῶνων, μελῶν Συλλόγου τῆς «Χριστιανικῆς Ἱστορίας».

Ἐμίλησεν ἀπὸ τῆς Τηλεοράσεως Υ.Ε.Ν.Ε.Δ. περὶ τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

—Ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ε.Ι.Ρ.Τ. (σειρὰ ὁμιλιῶν).

—Εἰς σύναξιν τῶν Πνευματικῶν τῆς Νεότητος.

Προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

—Τῆς Ἐπιτροπῆς Θερινῶν Ἐξοχῶν Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Εἰδικῆς συσκέψεως τῆς Δ/σεως Νεότητος ἐπὶ τοῦ Προγράμματος ἔργασίας 1971 εἰς πέντε Ἑνορίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ Νεότητος, ὅστις ὀργανοῦται ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου κατὰ τὴν 2αν Μαΐου ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Ἀθανάσιος δι' ἐμπνευσμένης ἐγκυκλίου του καλεῖ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Μητροπόλεώς του, ὅπως συμμετάσχη ἕκαστος καὶ ἀναλόγως τῶν δυνάμεων του εἰς τὴν ἀνέγερσιν περικαλλοῦς Ναοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μνήμην τοῦ πολιοῦχου Ἀγίου Πύργου Χαράλαμπος τοῦ θαυματουργοῦ, δίδοντας πρῶτον τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸ παράδειγμα τῆς θυσίας διὰ τῆς προσηφοῦς ἀκόμης καὶ τοῦ χώρου μετὰ τοῦ μεγάρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἱερὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Εἰς Κομοτηνὴν ἔλαβον χώραν πανηγυρικά ἐορταστικά ἐκδηλώσεις Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετοῦς Ἀρχιερατικῆς διακονίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Τιμοθέου.

Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἀνεγνώσθη ἐπίκαιρος Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου, δι' ἧς δηρηνεῦοντο τὰ διακατέχοντα τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν του τιμὴν καὶ στοργήν, ὡς καὶ ἔναντι τοῦ Ποιμνίου του, μεθ' οὗ σύνδεσμος ἱερὸς ἔχει συναφθῆ ἀπὸ 17ετίας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 7ης Μαρτίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἔλαβε χώραν ἐόρτιος ἱερά συναξίς πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐπισήμων ἐγένετο ἐν συντόμῳ, ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπολογισμὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου συντελεσθέντος εἰς ἅπαντας τοὺς τομεῖς ἔργου, ἐξάφαντος καὶ τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς ἀνεγνώσθησαν συγχαρητήρια γράμματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχηγῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ὁργανώσεων τῆς πόλεως.

Τὸν Σεβασμιώτατον προσεφ ὤνησαν καταλλήλως, συγχαίροντες ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι ἔργῳ καὶ ἐξαίροντες τὴν προσωπικότητά του καὶ τὴν συμβολὴν του εἰς τὸ σύγχρονον χριστιανικὸν κίνημα οἱ παριστάμενοι Σεβ. Ἱεράρχαι καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

Τὴν ἐορτὴν ἔκλεισεν ἀντιφωνῶν, καταφανῶς συγκεκινημένος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Τιμόθεος, ὅστις ηὐχαρίστησε τοὺς προλαλήσαντας, διὰ τοὺς λόγους ἀγάπης καὶ τιμῆς αὐτῶν πρὸς τὸ πρόσωπόν του, ὡς καὶ τὸν εὐεργετήσαντα Αὐτὸν Θεόν, πρὸς ὃν ἐξεδήλωσε τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματά του διὰ ὠραιότητος ἐπικαίρου ἐπὶ τούτῳ συνταχθεῖσας ᾠδῆς.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

ἐπὶ τῇ 150ῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως
εἰς τὸ Λονδίνον

Ἡ ἀνακοινωθεῖσα Δοξολογία, ἡ ὁποία θὰ ἐγένετο εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Λονδίνου, λόγῳ διαφόρων δυσκολιῶν ποῦ ἀνεκοινώθησαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν Λονδίῳ.

Σκοπὸς τῆς τελέσεως τῆς Δοξολογίας εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Λονδίνου ἦτο ἡ διερμηνεία τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔναντι τῆς συμβολῆς τοῦ Βρετανικοῦ Λαοῦ καὶ τῆς θυσίας τῶν Φιλελλήνων Ἀγγλων ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος.

Κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας παρέστησαν Ἀγγλικανοὶ καὶ Καθολικοὶ Ἐπίσκοποι μετὰ τοῦ Κλήρου αὐτῶν. Προεξήρχεν ὁ Ἑλλην Ἀρχιεπίσκο-

πος Σεβ. Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας κ.κ. Ἀθηναγόρας μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Τροπαίου κ.κ. Γρηγορίου καὶ Κυανέων κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ πολλῶν ἄλλων Ἑλλήνων Κληρικῶν. Παρέστησαν ἡ Α.Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Σορόκος καὶ ἡ Α.Ε. ὁ ἀρμοστής τῆς Κύπρου κ. Κ. Ἀσσιώτης μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν, ὁ Δοῦξ τοῦ St. Alban's μετὰ τῆς Κυρίας αὐτοῦ, ὁ Λόρδος Merrivale μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Philip Noel Baker, Καθηγητὰ Πανεπιστημίων, Λόρδοι καὶ Βουλευτὰ καὶ ἄλλοι Βρεταννοὶ Φιλέλληνες καὶ Δημοσιογράφοι.

Μετὰ τὴν Δοξολογίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνο, ὠμίλησεν Ἀγγλιστὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας, ὡς βασιζομένης ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς θυσίας. Διέκρινεν εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὴν συγκατάβασιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς ὡς Εὐαγγέλιον καὶ Σταυρὸν καὶ θυσίαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Θεοῦ προορισμοῦ του.

Ἡ ἐννοία τῶν Ἐπαναστάσεων, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, φαίνεται μέσα εἰς τὸν νόμον τῆς θυσίας. Δὲν κρίνονται αἱ Ἐπαναστάσεις ὑπὸ τῶν συμμετεχόντων ἢ ὑπ' ἐκείνων ποῦ ὑποφέρουν ἐξ αὐτῶν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις δύναται σήμερον νὰ ἀξιολογηθῆ καθαρώτερον παρὰ χθές. Ἡ καθαρτικὴ ἐπίδρασις τῆς Ἐπανάστασεως ἐθνικῆ, ἠθικῆ καὶ πνευματικῆ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ φαίνεται εἰς τὴν κάθαρσιν τῆς κρίσεως του καὶ εἰς τὴν ἀπάλειψιν τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποία εἰσήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν του ἡ δουλεία. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν ἐσφραγίσθη μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὑπὸ μεγάλων καὶ μικρῶν Δυνάμεων μετὰ τὴν λήξιν τῶν μαχῶν, ποῦ ἤρχισαν τὸ 1821. Μετὰ ταῦτα ἐφάνη ἡ ἀξία τῆς εἰς ἕνα μεγάλο γεγονός ποῦ ἔλαβε χώραν, ὅταν ὁ Ἑλλην Πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος μετέβη εἰς τὴν Ἀγκυραν διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα τῆς νέας Τουρκίας, τὸν Κεμάλ Ἀτατούρκ. Οἱ δύο Ἀρχηγοὶ ὑπέγραψαν συμφωνίαν φιλίας καὶ συνεργασίας. Ἡ ὑπογραφή αὐτῶν ἐφανέρωσε τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἀποτελεσμάτων, ὅχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Τουρκικῆς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι Ἑλληνας καὶ Τοῦρκοι ἐπανεστάτησαν καὶ ἐνίκησαν εἰς τὸν ἀγῶνα των ἐναντίον τοῦ ἰδίου Δεσποτισμοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των ἠσθάνθησαν τὴν χαρὰν τῆς συναντήσεως διὰ τὴν ἔναρξιν φιλίας καὶ συνεργασίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπίσης ἀνέφερεν ὅτι ἐπεισόδια, τὰ ὁποία ἠπειλήσαν ἢ ὑποσκάπτουν τὴν φιλίαν αὐτῶν τῶν δύο γειτόνων, εἶναι ἀδύνατα καὶ δὲν θὰ συντρίβουν τὰ θεμέλια τῆς φιλίας καὶ τῆς «πολιτικῆς τῆς καλῆς γειτονίας». Ἐπεισόδια εἶναι πάντοτε προσωρινὰ καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνου κρίνονται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ὡς ἀσήμαντα.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν καταστρεπτικῶν πολέμων ἐδειξαν, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι ἡ ἐχθρότης εἶναι ἀναξία τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ φιλία εἶναι ὁ προορισμὸς του. Σήμερον ἔχομεν τὴν ἐμπειρίαν τῶν καρπῶν τῆς ἀλλαγῆς τῆς κρίσεως τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ φαίνεται εἰς τοὺς διαφόρους διεθνεῖς Ὁργανισμοὺς, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ προστασία τῆς φιλίας καὶ τῆς εἰρήνης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηρτίμησε παραδείγματα τοῦ γεγονότος τούτου ὡς τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη, τὴν Κοινοπολιτείαν μὲ ἐμπνεύστριαν τὴν Μ. Βρεταννίαν, τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, τὸν

Ἐργασίαν τῶν Ἀμερικανικῶν Κρατῶν, τὰ νέα Κράτη ποῦ ἀπέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν προσπάθειαν τοῦ Churchill διὰ τὴν Πανευρώπην. Ὅλα αὐτὰ προσέθεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος προτιμᾷ κατὰ βάθος τὴν φιλίαν παρὰ τὴν ἐχθρότητα καὶ ὅτι παρουσιάζουν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐπὶ τῶν βασικῶν ὑποθέσεων τοῦ συγχρόνου κόσμου. «Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι νεκρὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον δὲν εἶναι στόλισμα τῶν βιβλιοθηκῶν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Καθ' ἃ γράφει ἡ ἐφημερίς τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Pravoslavije» ἡ 27η Ἰανουαρίου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα, τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Αὐτοκεφάλου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐορτάζεται ὀλονέν καὶ πανηγυρικώτερον. Ἡ ἡμέρα αὕτη ὀλονέν καὶ περισσώτερον καθίσταται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ εἶναι: Ἐορτὴ τοῦ κάθε Σέρβου ὅπουδῆποτε τῆς ὑδρογείου καὶ ἂν εὐρίσκεται. Μετὰ χαρᾶς διαπιστώνομεν, γράφει ἡ ἐφημερίς, ὅτι «ὁ ἐορτασμός αὐτῆς προετοιμάζεται ὀλονέν καὶ καλύτερον καὶ ὅτι τὰ προγράμματα τοῦ ἐορτασμοῦ κάθε χρόνον βελτιώνονται καὶ συμπληρώνονται. Εἰς κάθε ναὸν μας ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει ναὸς εἰς τὸν οἶκον προσευχῆς, ὁ ὁποῖος ἀντικαθιστᾷ τὸν ναὸν, τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Σάββα εἰς τὴν χώραν μας καὶ εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους ὅπου διαβιῶν Σέρβοι, πληροφωροῦμεθα ὅτι ἐγένετο πανηγυρικὸς ἐορτασμός μετὰ τὴν σχετικὴν ἱεροτελεσίαν, ἐκκλησιαστικὴν χορωδιακὴν ὕμνωδιαν καὶ ἀπαγγελίας σχετικῶν ποιημάτων ὑπὸ τῶν νέων...».

Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύονται εἰδήσεις περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ εἰς διάφορα μέρη ἐντὸς τῆς χώρας, καθὼς καὶ εἰς τὰς σερβικὰς ἐνορίας τῆς Βιέννης, τῆς Βουδαπέστης, τῆς Βέρνης, τοῦ Σαλσβούργου καὶ τῆς Μελβούρνης μετὰ πλήθους φωτογραφιῶν, κοινῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ὀπίων τυγχάνει ἡ μεγάλη συμμετοχὴ εἰς τὸν ἐορτασμόν τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

Ὁ ἐν Βελιγραδίᾳ πρέσβυς τῆς Φινλανδίας κ. Ὁλι Μπέργκμαν, ὁ ὁποῖος σημειωθῆτω εἶναι ὀρθόδοξος ἱερεὺς, εἰς τὴν πρόποσίν του κατὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ὁ Πατριάρχης Γερμανός εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τῇ «σλάβα» τοῦ Πατριάρχου, μετὰ τῶν ἄλλων εἶπε: «Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ σημασία τῆς Ἐκκλησίας, ἴσως, οὐδέποτε ἦτο τόσο μεγάλη, ὅσον σήμερον. Καὶ πιθανὸν πολὺ μεγαλυτέρα παρ' ὅτι πλεῖστοι ὅσοι νομίζουσιν. Ἡ λέξις Ἐκκλησία δὲν εἶναι σημαντικὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη, σήμερον, ἰσχύει ἀκριβῶς ἕξω τῆς Ἐκκλησίας.

» Ἐργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ διαπαιδαγωγῇ, σήμερον, τὴν νεολαίαν, καὶ τοῦτο νὰ τὴν διαπαιδαγωγῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε, ὅταν ἕνας βεβαπτισμένος ἄνθρωπος διὰ τῆς τεχνικῆς ἐργάζεται εἴτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον εἴτε εἰς τὰ κτήματα, παντοῦ νὰ φαίνεται ἐπ' αὐτοῦ ὅτι εἶναι χριστιανός.

Ὁ Πατριάρχης ἀπαντῶν εἰς τὰς προποσείας ὑπεγράμμισε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς «σλάβας» διὰ τοὺς Σέρβους καὶ κατέληξεν:

«Τὰς ἱερὰς αὐτὰς παραδόσεις μας, ὅπως εἶναι ἡ Πίστις μας καὶ ἡ «σλάβα» μας, ὅπως εἶναι τὰ θρησκευτικὰ ξημιά μας, ὅπως εἶναι τὸ ὄνομά μας, ὅπως εἶναι ἡ γλῶσσα μας, ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ τὰς φυλάξωμεν... Αὐταὶ ἀποτελοῦν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κατευθύνῃ τοὺς νέους μας καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐμαρτύρησαν ἕκα-

τομῦρια τῶν προγόνων μας, πρὸς τὰ ἰδεώδη διὰ τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ ἀγωνιζώμεθα καὶ νὰ θυσιασθῶμεν καὶ ἡμεῖς...».

Εἰς ἄρθρον του εἰς τὸ «Pravoslavije» ὑπὸ τὸν τίτλον «Γάμος ἄνευ θείας εὐλογίας εἶναι ὅ,τι καὶ οἰκία ἄνευ θεμελίω» ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ζ.Μ. Μαρίνοβιτς, τέως Διευθυντῆς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Πρεζρένης, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ὅτι πολλοὶ ἀρκοῦνται εἰς τὸν ὑποχρεωτικὸν πολιτικὸν γάμον, χωρὶς νὰ συνάπτουν ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐκκλησιαστικόν, ἀναφέρεται εἰς τὴν θείαν σύστασιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, τὴν σημασίαν του καὶ τὸν σκοπὸν του καὶ καταλήγει: «Γάμος ἄνευ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ οἰκίαν ἄνευ θεμελίω. Τοιοῦτον δὲ οἰκοδόμημα εἶναι βραχείας διαρκείας.

» Διὰ τοῦτο σημειοῦνται σήμερον τόσαι συγκρούσεις καὶ ἀσυμφωνίαι εἰς τοὺς γάμους. Δι' αὐτὸ εἶναι τόσον πολλοὶ οἱ διαλελυμένοι καὶ κακότηχοι γάμοι καὶ τέκνα, διότι ὁ γάμος δὲν θεωρεῖται ὡς κάτι τὸ ἱερὸν καὶ δὲν συνάπτεται τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο, χριστιανέ, ἐὰν ἐνδιαφέρεσαι ὁ γάμος σου καὶ ὁ γάμος τῶν τέκνων σου νὰ εἶναι στερεός, σταθερός, εὐτυχῆς καὶ μακροχρόνιος, θεώρησέ τον ὡς κάτι τὸ ἱερὸν καὶ νὰ τὸν συνάπτῃς τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτοῦ θὰ ἐξασφαλίσης εὐτυχέστερον μέλλον καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους σου».

Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λιουμπλιάνας, πρωτεύουσος τῆς Σλοβενίας, Δρ. Γιόσιπ Πόγκατσνικ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ τελευταία Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ δὲν εἶναι ἀφορμὴ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον αἰτία τῶν ἀναταραχῶν ἐν τῇ σημερινῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὰ αἴτια εὐρίσκονται εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἔχει αὐτοσυνείδησιν... καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι συνυπεύθυνος. Τόσας φορὰς τὸν ἠπάτησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τίποτε. Ἡ κρίσις τῆς αὐθεντίας εἰς ὅλα τὰ πεδία, πρὸ παντός εἶναι κρίσις τῆς ἐμπιστοσύνης.

Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς δὲ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σεραγιέβου, πρωτεύουσος τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης Δρ. Τσεκάντα γράφει ἐναντίον τῶν «ἵπταμένων ἱερέων», τοὺς ὁποῖους δύνασαι νὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἐνορίαν των μόνον κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐνῶ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὁ Θεὸς ξαίρει, ποῦ εὐρίσκονται.

Ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κλήρου φρονεῖ ὅτι τὸ ῥάσον δὲν ἔχασε τὴν σημασίαν του. Τοῦτο εἶναι καὶ σήμερον «σφραγὶς πνευματικότητος» καὶ σύμβολον ἀξιοπρέπειας, τὸ ὁποῖον ἀνῆκει εἰς τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὸν Χριστόν. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ἐξέφρασεν οὗτος τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν οἱ κληρικοὶ του νὰ ἐπιδείξουν περισσοτέραν ἐτοιμότητα διὰ θυσίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 5-6/1970 τεύχος τοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τῶν Θεολογικῶν Ἰνστιτούτων τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας «Studii Teologice», τὸ ὁποῖον πλουσίαν βιβλιογραφίαν παρέχει τῶν τελευταίων Θεολογικῶν ἐπιστημονικῶν ἔργων καὶ δημοσιεύει τὰς ἐξῆς μελέτας: 1) Καθηγητοῦ D. Staniloae, Ἡ Ἁγία Τριάς, εἰς τὴν σύνθεσιν ὑψίστης ἀγάπης. 2) Καθηγητοῦ Ioan G. Caman, Τὸ ἀνθρωπιστικὸν πνεῦμα καὶ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπολογίας εἰς τὴν σκέψιν τῶν Πατέρων. 3) Καθηγητοῦ Liviu Stan, Περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν εἰς ἅπαντα τὸν Χριστιανισμόν.

4) Ion Bria, Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Παράδοσις. 5) Αἶδεο. Benedict Ghius, Ἡ Ἀπολύτρωσις εἰς τὸν κύκλον τοῦ δημοσίου βίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν. 6) I. Popa, Τὸ ἔργον τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τὴν «Χρυστὴν Ἐποχὴν», ὡς πηγὴ τοῦ κηρύγματος. 7) Dumitru Ichim, Ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων. 8) Aurel Jivi, Τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Σερβίας ἀπὸ τοῦ 1920 ἕως τοῦ νῦν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς ἐπαρχίας τῆς Πράγας «Has Pra-voslavi» γράφει περὶ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ 1848 τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ὅτι ὁ λαὸς εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας. Τοῦτο τὸ ἐτόνιζε καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῶν Τσέχων ἐπίσκοπος Γοράσδος, ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον. Οὗτος προσεκάλει τοὺς λαϊκοὺς εἰς ἐνεργὸν συνεργασίαν μετὰ τοῦ κλήρου. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμένει παρὰ τῶν λαϊκῶν μεγαλυτέραν εὐθύνην διὰ τὴν Ἐκκλησίαν των. Ἡ εὐθύνη αὕτη δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συνεισφορῶν, οὐχὶ μόνον εἰς τὸν ἐκκλησιασμὸν, ἀλλὰ πρωτίστως εἰς τὴν παρακολούθησιν ὑπὸ τῶν τέκνων των τῶν Ὀρθοσκευτικῶν καὶ τῶν ἱεροτελεστιῶν. Κατὰ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦσαν μόνον, ἀλλὰ μετὰ 120 πιστῶν. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς παρόντας πιστοὺς. Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπεκτείνεται ἐφ' ἕκαστον βεβαπτισμένον μέλος τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, ὅποτε ἕκαστος λαμβάνει «σφραγίδα δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Τοῦτο ὑποχρεώνει ἕκαστον μέλος τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ μόνον τὸν κλῆρον, εἰς ἐνεργὸν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ καθημερινοῦ βίου του.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«Λεύκωμα Διδασκάλων τοῦ Γένους»

κ. Κων/νου Κούρκουλα.

Εἰς τὸ βιβλίον γνωστοῦ συγγραφέως καὶ λογοτέχνου κ. Κων/νου Κούρκουλα, Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου καὶ Γενικοῦ Δ/νοῦ Ὀρθοσκευμάτων παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Παιδείας, τὸ ὁποῖον προσφάτως ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Λεύκωμα Διδασκάλων τοῦ Γένους», προσφέρεται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν, κατὰ τρόπον μεθοδικὸν καὶ πρακτικόν, ἡ πεμπτοσύνη τῆς διδασκαλίας μεγάλων προσωπικοτήτων, αἵτινες, διὰ τῆς ὑπερόχου ζωῆς καὶ δράσεώς των, μεγάλως τιμοῦν τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἡμῶν εἰδικώτερον.

Εἰς τὴν πολυτελῆ αὐτὴν ἐκδοσιν ὁ συγγραφεὺς κατορθώνει μετὰ σαφηνείας, ἀπλότητος, ἀλλὰ καὶ δυνάμει ἐκφράσεως νὰ κάμνη προσιτὰς εἰς κάθε ἀναγνώστην δέκα ἐννέα μορφὰς Μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Γένους μας, τὰ διδάγματα τῶν ὁποίων, διακρινόμενα διὰ βαθεῖαν χριστιανικὴν πίστιν καὶ παλμὸν ἐθνικῆς ἐξάρσεως, ἐγαλοῦχον ποικιλοτρόπως τὸν

σκληρωμένον λαὸν μας κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς τῆς δουλείας χρόνους καὶ τὸν ἐνεδυναμώσαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ Ἐθνικὴ μας Ἀνάστασις τοῦ 1821.

Ὁ Εὐγένιος Γιαννούλης ὁ Αἰτωλός, Ἀναστάσιος Γόρδιος, οἱ ἀδελφοὶ Λειχοῦδαι, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, Ἡλίας Μηνιάτης, Νεκτάριος Τέπος, Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Εὐγένιος Βούλγαρις, Ἀθανάσιος Πάριος, Νικηφόρος Θεοτόκης, Ἀδαμάντιος Κοραΐς, Ἀνθιμος Γαζής, Νεόφυτος Δούκας, Ἀθανάσιος Ψαλίδας, Νεόφυτος Βάμβας, Κωνσταντῖνος Κούμας, Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος καὶ Γεώργιος Γεννάδιος εἶναι αἱ μεγάλοι μορφαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, τὰς ὁποίας με ἀρίστην ἐπιτυχίαν παρουσιάζει ὁ κ. Κούρκουλας, τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἀναπαλλοτρίωτον ἐθνικὴν κληρονομίαν καὶ πολῦτιμον πνευματικὴν ὑποδομὴν διὰ τὸ Ἔθνος μας καὶ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν μας πολιτισμὸν γενικώτερον.

Εἰς ἐκάστην ἐξεταζομένην μορφήν ὁ συγγραφεὺς προτάσσει σύντομον, ἀλλὰ περιεκτικὴν εἰσαγωγὴν. Ἀκολουθεῖ ἐν συνεχείᾳ ἐπιτυχεστάτη ἀνθολογία ἐκλεκτῶν ἀποσπασμάτων καὶ γνωμῶν ἐκ τῶν ἰδίων κειμένων τῆς κάθε προσωπικότητος, συνδυαζομένη μετὰ ὠραιοτάτων ἐγχρώμων ἢ μὴ εἰκόνων, ὥστε νὰ παρέχεται μία ἀρίστη σκιαγραφία διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον ἐν γένει τοῦ κάθε μεγάλου τοῦ Ἔθνους Διδασκάλου.

Γενικῶς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κούρκουλα ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν καλυτέραν προσφορὰν εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐκατονταπεντηκονταετηρίδος τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀφιερῶσιν διὰ τοὺς πρωτεργάτας τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐλευθερίας. Ταυτοχρόνως δὲ ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀψευδῆ μαρτυρίαν, ἐπιβεβαιούσαν πανηγυρικῶς τὴν «ἐξ ὧν οὐκ ἄνευ» οὐσιαστικὴν συμβολὴν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ θαύματος τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, ἐφ' ὅσον ὅλοι σχεδόν, αἱ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μορφαὶ μεγάλων τοῦ Γένους Διδασκάλων ὑπῆρξαν, παραλλήλως μετὰ τὴν ἐθνικὴν των δρᾶσιν, πρότυπα ὑπερόχων διακόνων τοῦ Θεοσυστηρίου, τηλαυγεῖς φάροι σοφίας καὶ διαπύρσινοι κήρυκες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΤΗΣ

Διηγήτορας παρὰ τῷ Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

I. E. Καραγιαννοπούλου, Πηγὰὶ τῆς βυζαντινῆς Ἱστορίας. [Βυζαντινὰ κείμενα καὶ μελέται 2. Κέντρον βυζαντινῶν σπουδῶν]. Θεσσαλονίκη 1970 σσ. 495.

Ὁ κόσμος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἴδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἀρ. 99. Θεσ/κη 1968 σ. 295.

Π. Γ. Στάμου, Ὁ Μητροπολίτης Κασσανδρείας Εἰρηναῖος (1863-1945). Ἐκδ. 2α ἐπιτηρημένη. Ἀθῆναι 1970 σ. 255. (Ὁ πρόλογος τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσάνθου).

Ἡμερολόγιον τῆς Μεγαλόχαρης 1971. Πανελλήνιον ἱερὸν Ἰδρυμα Εὐαγγελιστρίας Τήνου σ. 151.

Ἀπὸ τῆς σ. 23 ὀφελιμώτατα ποιητικὰ καὶ ἀφηγηματικὰ δοκίμια.

Ὁ ζωντανὸς λόγος. Πνευματικὸν Συμπόσιον περὶ Ἁγίας Γραφῆς. Εὐαγγέλιον Ἰδρυμα «Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Ρώσσο». Ἀθήναι 1970 σ. 168.

Δ. Γ. Τσαμίη, Ἡ πρωτολογία τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Κέντρον βυζαντινῶν ἐρευνῶν. Θεσ/κη 1970 σ. 169.

Ἀθ. Ι. Δεληκοστοπούλου, Δρος Θ., Τὸ θαῦμα. Συμβολὴ εἰς τὴν σύγχρονον Ἀπολογητικὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διατριβὴ ἐπὶ ὑψηλῆς. Ἐν Ἀθήναις 1971 σ. 141.

Ἡλίας Δ. Μουτσούλα, Δ. Θ., Τὸ ἀπερὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἔργον Ἐπιφανίου τοῦ Σαλαμίνος, Βίσαγωγῆ-κρητικῆ ἐκδοσις—σχόλια. Διατριβὴ ἐπὶ Ἱφρηγείας. Ἀθήναι 1971 σ. 185+8 φύλλα φωτογρ. χ/φων.

Μαρτυρία, Σεβ. Μητροπ. Μαραωνείας Τιμοθέου Ἐμ. Ματθαϊάκη. Κομοτηνὴ 1970 σ. 144.

Περιπέτοι λόγοις ἐποικοδομητικοὺς εἰς ὕψος καλλιπέτας. Χρήσιμον καὶ ἐπωφελεὲς διὰ τε τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκοὺς.

Δ. Φερουσία, Ἐκκλησία καὶ σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας. Ἀθήναι 1970.

Ἐξαιρετὰ δοκίμια, γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, ἀλλ' ἐπαγωγὴν καὶ φέουσαν καὶ μὲ λογοτεχνικὴν χάριν, προδίδοντα τὸ βαθὺ θρησκευτικὸν βίωμα τοῦ συντάκτου.

Βασ. Θ. Σταυρίδου, Καθηγ. τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, Ὁδηγία πρὸς σύνταξιν Θεολογικῶν φοιτητικῶν φροντιστηρίων. Ἀνάτ. ἐκ τοῦ «Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ». Θεσ/νίκη 1970 σ. 12.

Μητροπ. Εἰρηνοπόλεως Συμεῶν, Θέσις καὶ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν μέσῳ τοῦ ραγδαίως σήμερον ἐξελισσομένου κόσμου. (Λόγος ἀνατ. ἐκ τοῦ «Γρηγορ. Παλαμᾶ»). Θεσ/κη 1970 σ. 12.

Θεοδωρήτου, μοναχοῦ Ἁγιορείτου, Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ σύγχρονος ἐκκλησιαστικὴ οἰκουμενικὴ κίνησις κανονικῶς κρινομένη καὶ ὀρθοδόξως ἀντιμετωπιζομένη, παρὰ σεβασμίων πατέρων-ἀσκητῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀθωνος. Ἀθήναι 1971 σ. 310.

Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Καθηγ. Θεολ. Σχ. Παν/μίου Θεσ/κης, Ἀπαντήσεις εἰς λειτουργικὰ ἀπορίας. Β' 101-200. Ἀθήναι 1970 σ. 224 (Ἀνάτ. ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας»).

Πρωτοερέως Νικολ. Π. Παπαδοπούλου, Διαμαλῶν Ἰωνᾶ Διπλωματικαὶ σελίδες τοῦ 1821 σ. 32.

—Ἱστορικὸν δοκίμιον μετὰ πολλῶν ἐγγράφων ἀξιολόγων.

Ἐπισκ. Ἀρχελοῦ Εὐθυμίου, Οἱ καρποὶ τῆς ἀθείας. Ἀνάπτυον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀθήναι 1970 σ. 7.

Ἐρὰ Μητροπόλις Ζακύνθου. Ἰδρυτικαὶ πράξεις καὶ κανονισμοὶ ἐκκλησιαστικῶν φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων. (Ἀνάτ. «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι 1971 σ. 32.

Ἐρὰ Μητροπόλις Κοζάνης. Ἰδρυτικαὶ πράξεις καὶ κανονισμοὶ ἐκκλησιαστικῶν φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων. (Ἀνάτ. «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι 1971 σ. 29.

Εὐαγ. Δ. Θεοδώρου, Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἡ στάσις ἐναντι τῶν ἑτεροδόξων κατὰ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. (Ἀνάτ. «Ἐκκλησίας»). Ἐν Ἀθήναις 1971 σ. 31.

Τοῦ αὐτοῦ. Τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἀθήναι 1971 σ. 7.

Τοῦ αὐτοῦ, Οἱ δύο πόλοι τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος. Ἀθήναι 1971 σ. 8.

Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ μέγας Φώτιος ὡς φορεὺς τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου πνεύματος. Ἀθήναι 1971 σ. 20.

Τοῦ αὐτοῦ, Θρησκεία καὶ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι. Ἀθήναι 1971 σ. 11.

Σάββα Χ. Ἀγουρίδου, Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους εἰς τὸν Ἀρχαῖον κόσμον καὶ εἰς τὸν Χ/σμόν. (Ἀνάτ. «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι 1971 σ. 20.

Βασ. Θ. Σταυρίδου, Καθηγ. Θεολ. Σχ. Χάλκης Βιβλιογραφία ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. (Ἀνάτ. «Θεολογίας») Ἀθήναι 1970 σ. 27.

Κικῆς Χριστοδοῦλου, Μία πρόσφατος μετάφρασις τῆς Πασχαλικῆς Ἀπολογίας. (Ἀνάτ. «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι 1970 σ. 14 (Βιβλιοκρισία).

Ἡλίας Βουλγαράκη, Δ. Θ., Σύντομος Ἱστορία τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἱεραποστολῆς. (Ἀνάτ. «Θεολογίας»). Ἀθήναι 1970 σ. 78.

Ἰω. Δ. Δρούλια, Ἡ λέξις καὶ ἡ ἔννοια «Φῶς» καὶ παράγωγα αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱμνογραφίαν τῶν «Φώτων». Ἀνάτ. «Ἐφημερίου». Ἀθήναι 1971 σ. 8.

Σοφίας Ἀνδρ. Κεραμίδα, Χριστιανικὰ ἀνέκδοτα. Ἀθήναι 1971 σ. 48.

Αἰδ. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Δ. Φ. Σκέψεις περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς ἐνοριακῆς διακονίας. Τεύχ. Α' «Φιλόπρωχα Ταμεία». Ἀθήναι 1970 σ. 32 (Ἀνάτ. «Ἐφημερίου»).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ παρουσία τῶν νέων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τεύχ. Β' Ἀθ. 1970 σ. 38 (Ἀνάτ. «Ἐφημερίου»).

Τοῦ αὐτοῦ, Αἱ προϋποθέσεις τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου. Τεύχ. Γ' Ἀθ. 1971 σ. 15 (Ἀνάτ. «Ἐφημερίου»).

Γεωργίου Ι. Μποτῆ, Δικηγόρου, Κώδιξ Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων. Ἀθήναι 1971 σ. 287 μικροῦ σχήματος (ὕψ. ἀριθ. 9 Κανονισμός), Πρόλογος Ἐπαμ. Π. Σπηλιωτοπούλου, Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρχμ. Ἰωάν. Γ. Ἀλεξίου, Πνοὲς πίστεως. Ἐκδόσεις «Ζωῆς». Ἀθήναι 1971 σ. 178.

«Οἱ σελίδες τοῦ τεύχους αὐτοῦ, μετοχὴ στῆν ἐπέτειο τῶν 150 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἐθνεγερσίαν, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ἀδιάκοπος ὕμνος στὸν Κύριο οὐρανοῦ καὶ Γῆς, μὴ ἀσίγητη ἔκφρασις θερμῆς φιλοπατρίας, μὴ φλόγα ἀγάπης γιὰ τὴν Ἑλλάδα».

Ἐλάτε στῆν γιορτῆ μας. Χριστουγεννιάτικα-πρωτοχρονιάτικα (Σκέτες-ταμπλῶ-ποιήματα). Ἐκδ. «Ζωῆς τοῦ Παιδιοῦ» Ἀθήναι 1970, τόμ. Γ' σ. 224.

Piero Scazzoso, La teologia di S. Gregorio Palamas (1296-1359) (In rapporto alle fonti e nel suo significato odierno). Prefazione del Prof. C. G. Bonis, Dottore di Teologia e di Filologia, Preside della Facoltà di Teologia dell'Università di Atene. Edizione Istituto di Studi Teologici Ortodossi S. Gregorio Palamas. Milano 1970 σ. 165, σχ. 16ον.

Jiri Otter, The Witness of Czech Protestantism. Kalich-Praha 1970 σ. 92.

Περιοδικά.

Ὁρθόδοξος Ἐπιστοασία. Περιοδικὸν ὄργανον τῆς Ἱ. Μητρ. Κίτρους, προνοία τῆς Α.Σ. τοῦ Μητροπ. Κίτρους Βαρνάβα. Ἔτος ΙΣΤ'. Ἐν Κατερίνῃ 1970 σ. 1-79.

Ἰποδειγματικὸν εἰς ὕλην ἐκλελεγμένην καὶ ὑπὸ δοκίμων συντακτῶν ἐκδιδόμενον μηνιαῖον Περιοδικόν, προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Κίτρους κ. κ. Βαρνάβα πρὸς διαφώτισιν καὶ ἐποικοδομὴν τοῦ ἑαυτοῦ ποιμνίου. Κ. Γ. Μ.

Ἡπειρωτικὴ Ἐστία, Βραβεῖον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Μηνιαῖα Ἐπιθεώρησις. Ἰωάννινα 1970, ἔτ. ΙΘ', τεύχη 221/2 (Σ/βριος-Ὀκτώβριος) σ. 513-640.

Ἐξαιρετὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, καλύπτει ὅλα τὰ πεδία τῆς γνώσεως, ἰδίᾳ ἱστορίαν, λαογραφίαν, λογοτεχνίαν, ποίησιν, ἀφηγηματικὸν λόγον, παιδείαν, ἐκκλησιαστικὴν γραμματείαν, παλαιογραφίαν, προσωπογραφίαν κλπ.

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἔτος ΝΙ', Ν/βριος Δ/βριος 1970, τεύχ. 620. Θεσ/κη 1970 σ. 473-562.

Στάχυς. Τριμηνιαῖον Περιοδικόν, ἐκδιδ. ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Αὐστρίας καὶ ἐξάρχου Ἰταλίας, Ἑλβετίας καὶ

Ούγγαρις κ. κ. Χρυσοστόμου. Εἰδικὸν τεύχος 18, Ἀθήναι 1970 σ. 395.

Πάνταϊνος. Ἀλεξάνδρεια 1970, ἔτ. 62ον, ἀρ. 12, Δ/βριος σ. 320-396. καὶ ἔτ. 63ον ἀρ. 1, Ἰαν. 1971. σ. 70.

Ἐνορῖα. Ἐτ. 26ον, ἀρ. 494, 20 Φ/βριου 1971 σ. 33-48.

Οικονομικαὶ ἐξελίξεις. Μηνιαῖον οἰκονομικὸν καὶ στατιστικὸν Δελτίον. Ἐθνικὴ Τράπεζα. Περιοδ. Γ', Ἰαν. 1971, ἀρ. 61. Ἐνημερωτικὸν φυλλάδιον σ. 8.

Orientalia Christiana Periodica. Pont. Instit. Orient. Studiorum. Roma 1970, vol. XXXVI, fasc. II. σσ. 201-488.

Bollettino della Badia Greca di Grottaferrata. N.S. vol. XXIV. Luglio-Dicembre 1970 σσ 73-155.

Istina. No 1. Janvier-Mars 1971 σ. 1-128.

Contacts. Revue Française de l'Orthodoxie. Paul Evdokimov. Témoin de la beauté de Dieu. XXIIIe année- No 73-74. Paris 1971 σσ. 1-272.

Vers l'unité chrétienne. No 1 Janvier, No 2-Fevrier 1971. Istina. Paris σ. 1-96.

La Scuola Cattolica. Milano, Anno XCVIII, Settembre-October 1970 τεύχ. 5, σ. 344-423.

Le Lien 35e Année, Revue bimestrielle No 5-6. Revue du patriarcat Grec-Merkite Catholique Beyrouth-Liban 1970 σ. 92.

Syndesmos. News. World fellowship of orthodox youth organizations. Beirut. Libanon, Dez. 1970, No 2. σ. 21.

Internationale Kirchliche Zeitschrift. 60. Jahr. Sept. - Dez 1970, Heft 4. Bern 1970 σ. 249-434.

Vetera Christianorum, Anno 7, 1970, fasc. 2, Istituto di Letteratura Christiana Antica. Università degli Studi-Bari.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Γρεβενῶν

Κλησῖς Κατηγορουμένου [2]

Πρὸς

Τὸν Ἱεροδιάκονον Χρυσόστομον Τριανταφύλλου

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνόπιον ἡμῶν καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν τὴν 20ην Μαΐου 1971, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην πρωινήν, ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενῳ σοι Κανονικῷ Παραπτώματι, δι' ὃ ἐνεργοῦνται ἐνορκοὶ ἀνακρίσεις, συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6185/18-11-1970 ἐγγράφῳ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 1337/4-12-1970 ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γρεβενῶν.

Ἐν ΓρεβENOῖς τῇ 26ῃ Μαρτίου 1971

Ὁ Ἀνακριτῆς

Πρωτοπρ. Ἀνδρέας Σάβρας

Ὁ Γραμματεὺς

Οἶκον. Ξενοφῶν Στεργίου

Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν Δευτέρας (B) θέσεως Ἱεροκήρυκος καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσι τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Σέρραις τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1971.

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἰωαννῖνων ΣΕΡΑΦΕΪΜ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 200 ἑτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 9 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑόρτια Γράμματα.

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὰ Πάθη καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διὰ στόματος τοῦ Προφητᾶνακτος Δαυὶδ.

Ἡ χειροτονία καὶ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱεροθέου.

Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος.

Ἀρχιμ. Καλλινίκου Καρούσου, Τὸ Α' Συνέδριον τῶν μοναστικῶν παραγόντων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Γ').

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ.

Βιβλιοκρισία.

Νέα Βιβλία.

Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Προκήρυξις ἐκλογῆς ἱερέως.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
Ἀθῆναι, Ἰασιου 1 — Τηλέφ. 710.734.